

Nová tajná zbraň Sigmy kapitán Tucker Wayne a jeho pes Kain

JAMES ROLLINS

& GRANT BLACKWOOD

POČÁTEK ZKÁZY

Odvěká záhada, jejíž kořeny sahají až k počátkům života na Zemi

POČÁTEK ZKÁZY

**JAMES
ROLLINS**
& GRANT BLACKWOOD

POČÁTEK
ZKÁZY

Přeložil Zdík Dušek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2014 by James Czajkowski and Grant Blackwood
All rights reserved.

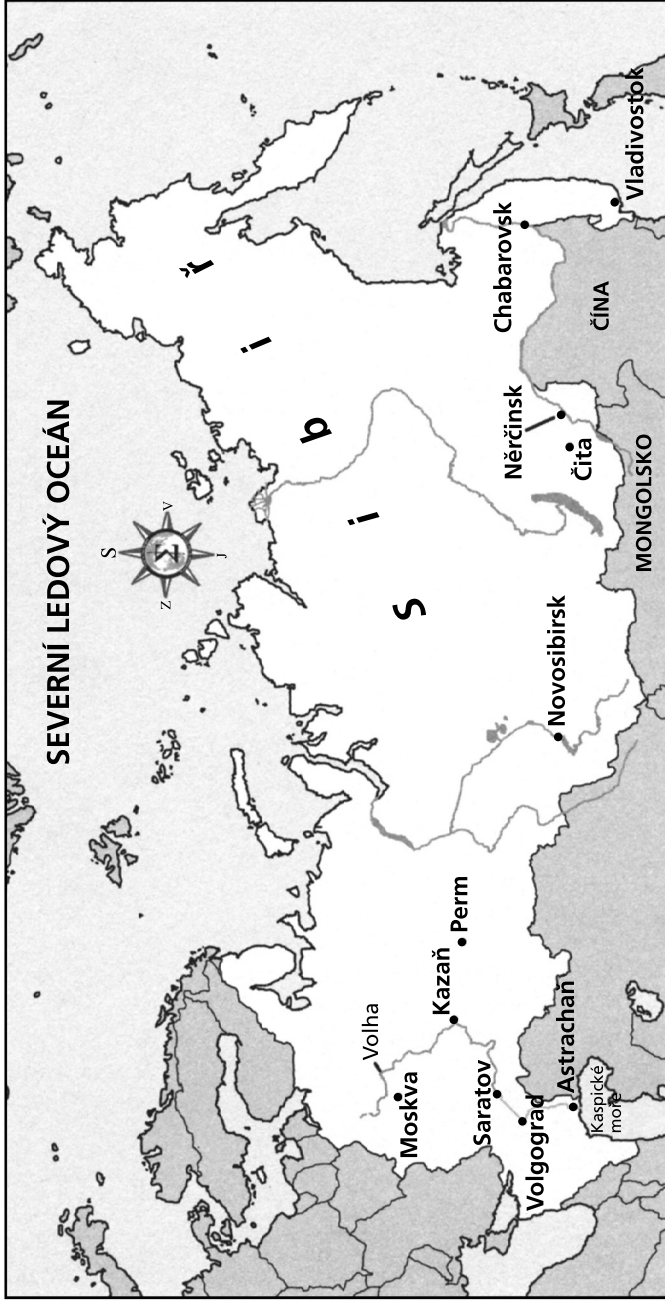
Z anglického originálu *The Kill Switch*
(First published by HarperCollins Publishers, New York, 2014)
přeložil © 2014 Zdík Dušek
Redakce textu: Zuzana Pokorná
Jazyková korektura: Ludmila Böhmová
Grafická úprava obálky: Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-223-8

***Všem čtyřnohým bojovníkům v terénu...
a těm, kteří slouží po jejich boku.***

Ruská federace

PROLOG

Jaro 1900

Bechuanaland, Afrika

Doktor Paulos de Klerk uložil zbytek lékařského materiálu do dřevěné truhly a zacvakl tři mosazné přezky. Přitom si pro sebe šeptal: „*Amat... victoria... curam.*“

Šťěstí přeje připraveným.

Nebo v to aspoň vroucně doufal.

„Tak co, můj drahý doktore, jak to jde?“ zaburácel hlas generála Manieho Roosy z vrcholu strážní věže pevnosti.

De Klerk si zastínil oči před ostrým sluncem a vzhlédl k vousaté postavě, která se nakláněla přes zábradlí a s úsměvem se dívala dolů. Roosa nebyl žádný obr, ale působil velitelsky, díky čemuž se zdál vysoký snad dva a půl metru – mohly za to jeho oči, které vyvolávaly dojem, že generál neustále dychtí po boji.

Brzy se ho ostatně měl dočkat, pokud byly zprávy ze severu pravdivé. „Jste připravení?“ naléhal Roosa.

De Klerk se ohlédl na ostatní truhly, bedny a plátěné pytle. Generál to sice vyslovil jako otázku, ale de Klerk věděl, že se Roosa vlastně neptá. Už několikrát během dne položil stejný „dotaz“ téměř každému z búrských vojáků, kteří se hemžili na nádvoří pevnosti, čistili zbraně, inventarizovali munici a vůbec se chystali na nadcházející pochod.

De Klerk si přehnaně povzdychl a odpověděl: „Jako obvykle budu připravený vyrazit pět minut před vámi, můj generále.“

Roosa se dunivě rozchechtal a pleskl do dřevěného zábradlí. „Pobavil jste mě, doktore. Kdybyste nebyl tak dobrý ve své profesi, byl bych v pokušení nechat vás tady v bezpečí.“

De Klerk se rozhlédl po pevnosti kypící aktivitou. Hrozně nerad ji opouštěl, ale věděl, kde je ho nejvíc třeba. Jakkoliv pevnost s palisádovými hradbami a hrubými stavbami působila primitivně, přečkala už bezpočet britských útoků a stala se baštou búrských jednotek. Teď ale opustí její ochranné hradby, a to patrně znamenalo, že de Klerk i jeho zdravotníci budou mít co nevidět plné ruce práce.

Ne že by nebyl zvyklý na hrůzy války.

Bylo mu sice teprve dvaatřicet, ale během posledních deseti let sloužil pátý rok u armády. První *Vryheidsoorloë* neboli *válka za svobodu* proběhla v roce 1880 a naštěstí trvala jediný rok. Navíc skončila pro Búry – termín, který v holandské afrikánštině označoval „sedláky“ – příznivě, protože si vybojovali nezávislost na britské vládě v Transvaalu. O osm let později začala druhá válka, která však neprobíhala jen v Transvaalu, ale taky v sousedním Oranžském Svobodném státu.

Stejně problémy, víc vojáků, pomyslel si de Klerk zahořkle.

Britové chtěli dostat Búry pod koloniální kontrolu a Búřům se taková snaha vůbec nezamlouvala. De Klerkovi předkové přišli do afrických savan a hor, aby byli svobodní, a *Engelse* je teď chtěli o svobodu připravit. Na rozdíl od prvního konfliktu se nicméně tato válka protahovala a Britové praktikovali politiku spálené země. Ačkoliv to de Klerk ani žádný z jeho druhů nevyslovil nahlas, všichni věděli, že porážka je nevyhnutelná. Jediný, kdo si to podle všeho nepřipouštěl, byl generál Roosa – v záležitostech války šlo o nezkrotného optimistu.

Roosa se u zábradlí narovnal, sestoupil po nahrubo stlučeném žebříku na zem a přešel k de Klerkovi. Několika zkušenými pohyby si uhladil khaki uniformu. Byl stejně vysoký jako lékař, ale urostlejší a vousatější. De Klerk si kvůli hygieně nechával vyholenou tvář a trval na tom, aby si jeho zdravotníci počínali stejně.

„Vidím, že balíte hodně obvazů,“ poznamenal Roosa. „Máte tak nízké mínění o mém velení, doktore? Nebo naopak tak vysoké o anglických vojácích?“

„To druhé rozhodně nikoliv, můj generále. Jenom vím, že zanedlouho budu ošetřovat velké množství nepřátelských zajatců zraněných našimi kulkami.“

Roosa se zamračil a prohrábl si vousy. „Hm, pokud jde o tohle, doktore... o pomáhání nepřítelům...“

Jednalo se o choulostivé téma, ale de Klerk odmítal ustoupit. „Jsme přece křesťané. Je naší povinností poskytovat pomoc. Chápu ovšem, že naši muži mají přednost. Ošetřím nepřátele jen natolik, aby přežili, dokud se k nim nedostanou jejich lékaři. Kdybychom to nedělali, nebyli bychom o nic lepší než oni.“

Roosa ho poklepal po rameni – ne na znamení, že souhlasí, jen že rozumí jeho postoji.

Z důvodů, které de Klerk nikdy zcela nepochopil, si ho Roosa vybral jako svého důvěrníka – často se s ním dělil o informace, které nijak nesouvisely s lékařskou službou, jako kdyby hrál roli generálova svědomí.

De Klerk nicméně věděl, že existuje další důvod, proč se Roosa tolik zajímá o jeho připravenost. Muži pod generálovým velením se stali Roosovou náhradní rodinou místo manželky, tří dcer a dvou synů, kteří před dvěma lety podlehli neštovicím. Jejich smrt Roosou málem zničila a zanechala po sobě mnoho trvalých jizev. Pokud šlo o zranění způsobená kulkami a bajonety, generál k nim přistupoval flegmaticky a s optimismem. Pokud šlo o choroby, byl úzkostlivě opatrný.

Roosa ukázal na deník s koženou vazbou, který de Klerk nikdy neodkládal. „Vidím, že katalogizujete další květiny.“

Lékař se s něhou a ochránářsky dotkl ohmatané vazby. „Dá-li Prozřetelnost. Jestli vyrazíme tam, kam si myslím, že půjdeme, najdu tam mnoho druhů, s nimiž jsem se ještě nesetkal.“

„Skutečně vyrazíme na sever, do pohoří Groot Karas. Průzkumníci mi oznámili, že z Kimberley míří na západ brigáda anglických vojáků s novým velitelem – plukovníkem, který zrovna připlul z Londýna.“

„A bezpochyby chce co nejrychleji prokázat svoje schopnosti.“

„To platí o všech. Jestli vyrazíme hned ráno, jejich předsunuté hlídky nás zpozorují časně večer.“

A pak začne hon. De Klerk sice nebyl v žádném ohledu vojenský stratég, ale sloužil pod Roosou dost dlouho, aby znal generálovu oblíbenou taktiku: ukázat se britským průzkumníkům a vylákat nepřátele na sever do hor, jejichž terén se dal dobře využít k přepadení ze zálohy.

Britové raději bojovali na savaně, kde jim uspořádané útvary a lepší palebná síla vždy zajistily vítězství. Nepřátelští velitelé nenáviděli hory, kopce a strže; zlobilo je, že Roosa a jeho banda zaostalých farmářů odmítá bojovat podle jejich představ. Stejnou strategii Roosa úspěšně nasadil už mnohokrát a vylákal Brity do řady vražedných bitev. A nepřítel se stále nepoučil.

Jak dlouho ale Britům taková arogance vydrží?

De Klerkovi přeběhl po zádech mráz. Rozechvěle zvedl deník s poznámkami o svých výzkumech a uložil ho do kapsy.

Jednotky se daly do pohybu dlouho před svítáním a pochodovaly pod stoupajícím sluncem k severu. V poledne oddíl dohonil jeden z búrských průzkumníků na zpěněném koni a připojil se k Roosovi v čele útvaru.

De Klerk nepotřeboval na vlastní uši slyšet, o čem spolu mluví, aby znal téma hovoru.

Všiml si jich nepřítel.

Když se průzkumník opět vzdálil od postupující jednotky, generál se přesunul k lékařskému vozu. „Britové nás brzy začnou pronásledovat, doktore. Vaším pohodlným vozem to možná bude trochu házet.“

„Vůz mi nedělá takové starosti jako moje orgány. Jako vždy ale přežiju.“

„To je příkladná kuráž, doktore.“

Ubíhaly hodiny a generál dál rovnoměrným tempem odváděl svou jednotku k severu, blíž a blíž k horám, jejichž úpatí už se tyčila na obzoru s podrobnostmi rozostřenými horkým vzduchem, který se vlnil nad savanou.

Dvě hodiny před soumrakem se objevil další průzkumník. Jeho výraz i držení těla cestou kolem lékařského vozu de Klerkovi jasně sdělovaly, že něco neprobíhá podle plánu. Průzkumník po krátké poradě s Roosou opět odjel.

Roosa otočil koně a vykřikl na svoje poddůstojníky: „Připravte vozy na rychlou jízdu! Pět minut!“ Připojil se k de Klerkovi. „Ten nový anglický plukovník se nás pokouší přechytračit. Zamaskoval velikost své brigády a rozdělil ji na dvě části – jednu jako kladivo, druhou jako kovadlinu.“

„S námi jako surovým železem uprostřed.“

„V to doufají,“ odpověděl Roosa se širokým úsměvem. „Ale naděje pohasíná se světlem, doktore. Zvláště až je vylákáme do hor.“

Generál bujaře mávl rukou a pobídl koně do cvalu.

O pár minut později se nad búrskou jednotkou rozlehl jeho zvučný hlas: „Rychlým pochodem... vpřed!“

De Klerkův vozataj práskl otěžemi a zavolal: „Hyjé... hyjé!“

Koně vykopli zadníma nohama a zrychlili do trysku. De Klerk se držel postranice, s očima upřenýma ke vzdálenému pohoří Groot Karas.

Jsmo moc daleko, pomyslel si ponuře. Jsmo moc daleko a nemáme dost času.

O hodinu později se jeho obavy potvrdily.

Sloup prachu prozrazoval návrat dvou jezdců, které Roosa vyslal na sever, aby prozkoumali cestu před nimi, ale když se prach usadil, bylo jasné, že se vrací jen jeden jezdec. Seděl zhrouceně na koni, a jakmile dospěl k jednotce, sesunul se ze sedla. Bylo vidět, že utrpěl dvojité průstřel zad.

Roosa dal zastavit a kývl na de Klerka, který přispěchal s lékařskou brašnou k ležícímu muži a klekl si vedle něj. Obě kulky zasáhly životně důležité orgány a vyletěly mladíkovi z hrudi.

„Zkolabovala mu plíce,“ řekl lékař Roosovi, který držel vojákovu hlavu v klíně.

„Můj generále,“ zasípal mladík, „anglický prapor... severně od nás. Těžká kavalérie... s děly na rychlých podvozcích.“

„Jak daleko, synku?“

„Osm mil.“

Mladík chraptivě zakašlal a z úst se mu vyřinul další proud krve. Prohnul se v zádech, jak bojoval s nevyhnutelným, a vzápětí ochabl.

De Klerk mu sáhl na zápěstí a zavrtěl hlavou.

Roosa mladíkovi zatlačil oči, několikrát ho pohladil po vlasech a stoupl si. Dva vojáci odnesli tělo padlého druha pryč.

De Klerk se připojil k veliteli.

Roosa zamumlal: „Pořád jsem mluvil o aroganci Angličanů, ale tentokrát jsem se arogantně choval já. Ten nový britský plukovník nás chce odříznout od hor. Jestli nás zastihnou tady na otevřeném prostranství...,“

inu, potom budete mít, můj milý doktore, víc práce, než se dá za život zvládnout.“

Lékař neodpověděl, ale Roosa si zřejmě všiml, jak je bledý. Pevně mu sevřel rameno. „Ten anglický plukovník je chytrý, ale jeho kleště jsou pořád dost rozevřené, abychom jim unikli. A brzy nás schová noc.“

O hodinu později de Klerk od zadní postranice poskakujícího vozu sledoval, jak horní okraj slunečního kotouče mizí pod obzorem. Už je téměř halila noc, ale na východě se přes čtvrtinu oblohy táhlo mračno prachu, v dohasínajících paprscích slunce červené a zlaté. De Klerk odhadoval, kolik koní je třeba k vytvoření takového oblaku.

Přinejmenším dvě stě jezdců.

A za nimi vozy s pěchotou a děly.

Bůh nám pomáhej...

Aspoň ale v bezpečí dorazili k předhůří a unikli z nepřátelských kleští. Vůz s posledním poskočením zajel do stinné strže a britské jednotky se de Klerkovi ztratily z dohledu.

Lékař se otočil a rozhlédl se po rozeklané krajině před sebou – jednalo se o skutečné bludiště kopců, holých hřebenů a jeskyní. Roosa mnohokrát chválil „kapesní pevnosti“ ukryté v horách – búrské tvrze, v nichž mohli přečkat britské obležení.

Nebo v to aspoň všichni doufali.

Země pomalu ubíhala pod koly vozů a kopyty koní. Konečně se vrátil jeden průzkumník ze skupiny, kterou Roosa vyslal k jihu. Muž po krátkém rozhovoru s generálem opět odcválal a Roosa rozkázal, aby jednotka zpomalila.

Generál odjel zpátky k de Klerkovu vozu.

„Získali jsme trochu času, doktore. Tenhle anglický plukovník není jenom prohnaný, ale taky tvrdohlavý. Pořád nám zůstává v patách.“

„Co to pro nás znamená?“

Roosa si povzdychl, vytáhl z kapsy košile kapesník a otřel si prach z obličejů. „Abych citoval Shakespeara Falstaffa, *podstatou chrabrosti je především rozvaha*. Nastal čas se schovat. Nedaleko odtud je jedna z našich kapesních pevností. Skrytá, ale dá se snadno hájit. Schováme se

v ní, počkáme, dokud Angličany neomrzí pobyt v horách, a až vyrazí zpátky, napadneme je zezadu. Netrpíte, ehm... jak se tomu říká? Nebojíte se stísněných prostor?“

„Jestli netrpím klaustrofobií? Ne, netrpím.“

„To rád slyším, doktore. Doufám, že pro ostatní platí totéž.“

Další půlhodinu je Roosa odváděl hlouběji do hor, dokud nedospěli k úzké rokli a nezastavili se před ústím jeskyně. Muži okamžitě začali přesouvat zásoby dovnitř.

De Klerk se připojil k Roosovi u začátku chodby do podzemí a zeptal se: „Co koně a vozy?“

„Všechno tam přestěhujeme, doktore. Vozy budeme muset částečně rozebrat, ale uvnitř je dost místa na malý výběh.“

„A zásoby?“

Roosa se na něj sebejistě usmál. „Do téhle jeskyně je vozím už nějakou dobu a taky umím být lstivý. Pokud tenhle anglický plukovník nechce okounět v horách dlouhé měsíce, nemáme se čeho bát. Teď si, doktore, vezměte dva pomocníky a začněte nosit svoje věci dovnitř. Do hodiny chci být bezpečně usazený.“

Roosa jako obvykle prosadil svou. Zatímco v blikavé záři luceren mizely v jeskyni poslední zásoby, generál dohlížel na rozmístění prachových náloží u jejího ústí. De Klerk si už založil ošetřovnu v postranní jeskyni a teď se přišel podívat ke vchodu do podzemí.

„Dobře, výborně!“ zavolal Roosa na jednoho z ženistů. „Levou nálož posuňte o něco výš. Ano, tam!“ Při lékařově příchodu se generál otočil.

„Á, doktore, už jste se ubytoval?“

„Ano, generále. Ale smím se zeptat... je to moudré? Zazdít nás uvnitř?“

„Bylo by to krajně pošetilé, doktore, kdyby tohle byl jediný vchod. Tenhle jeskynní systém je ale rozsáhlý a vede z něj řada menších, dobře maskovaných východů. Mám svou taktiku dobře promyšlenou.“

„To vidím.“

Před vchodem se ozval dusot kopyt. Střelci, kteří byli vysláni, aby dotírali na britské síly, se jeden po druhém vraceli a vstupovali do jes-

kyně, každý se zpěněným, supícím koněm. Poslední jezdec se zastavil vedle Roosy.

„Znatelně jsme je zpomalili, můj generále, ale jejich průzkumníci nejsou ani hodinu za námi. Odhaduji, že mají tři sta jezdců, dvě stě pěších vojáků a čtyřicet dvanáctilibrových děl.“

Roosa si promnul bradu. „Slušná síla. Zdá se, že Britové vypsalí na naše hlavy vysokou odměnu. I kdyby nás nakrásně našli, boj se povede podle našich pravidel. A pak, přátelé, uvidíme, jak dobře umějí *Engelse* kopat hroby.“

Po odpálení a zavalení vchodu do jeskyně noc proběhla bez zvláštních událostí, stejně jako následující den a šest dnů dalších. Většina búrských vojáků se zabydlela v nové pevnosti a pracovala na tom, aby jeskynní systém nebyl jen pohodlný, ale aby se taky dal co nejlíp bránit.

Roosovi průzkumníci mezitím pod rouškou tmy vyjžděli tajnými východy a vraceli se se stále stejnými zprávami: britští vojáci zůstávají v horách a podle všeho pečlivě pročešávají terén, ale zatím se jim nepodařilo najít jejich skrytou pevnost.

Po týdně se za úsvitu vrátil jediný průzkumník a našel generála usazeného v důstojnické jídelně – malé jeskyni, v níž byl jeden rozebraný vůz použit jako provizorní stůl s lavicemi. Roosa a de Klerk seděli na jednom konci a ve svitu zavěšené lucerny procházeli každodenní hlášení o nemocných.

Vyčerpaný a rozedraný průzkumník se zastavil vedle Roosy. Generál vstal, nechal donést měch s vodou a pokynul muži, aby se posadil. Trpělivě čekal, dokud zvěd neuhasí žízeň.

„Psi,“ řekl průzkumník prostě. „Bloodhoundi. Blíží se.“

„Víte to jistě?“ zeptal se Roosa a přimhouřil oči.

„Ano, můj generále. Slyšel jsem je štěkat necelé dvě míle odtud. Myslím, že míří přímo sem.“

„Nemohli to být šakali?“ napadlo de Klerka. „Nebo divocí psi?“

„Ne, doktore. Můj otec měl bloodhoundy, když jsem byl dítě. Dobře poznám jejich štěkot. Nevím, jak mohli...“

„Zajali tři naše muže,“ vysvětlil Roosa, jako kdyby tuto zprávu očeká-

val. „Jejich pach je stejný jako náš. A vzhledem k tomu, jak jsme v téhle zatracené jeskyni namačkaní...“ Generál se odmlčel a podíval se přes stůl na ustarané tváře velitelů jednotek. „Pánové, musíme hájit baštu tak, jak je. Zdá se, že *Engelse* dorazí na čaj.“

První tajný vchod, který Britové objevili, se nacházel na jižní straně jeskynního systému – šlo o otvor maskovaný hromadou balvanů.

A tak to začalo.

De Klerk našel Roosou, jak s Vosem, jedním z velitelů jednotek, klečí u hradby z pytlů s pískem. Za pytli strop jeskyně klesal do výšky ramen a z protější stěny jeskyně ve vzdálenosti asi patnácti metrů vedla vodorovná chodba k tajnému východu. V jeskyni bylo rozmístěno dvanáct vojáků – každý klečel s puškou za jedním krápníkem.

Zatímco čekali, de Klerk zvedl oči ke stropu, rozbrázděnému puklinami na šířku prstu, ze kterých na kamennou zem dopadaly paprsky jasného slunečního světla.

Roosa se otočil, přiložil si ukazovák ke rtům a ukázal si na ucho.

De Klerk přikývl a zůstal zticha. Mlčky napínal sluch. Z dálky rozeznával tlumený štěkot britských psů, ten ale po několika minutách ztichl.

Všichni zatajili dech. Voják za jedním z nejpřednějších krápníků signalizoval směrem k hradbě.

Roosa přikývl. „Slyší hlasy. Chodbou se blíží několik mužů. Vosi, víte, co máte dělat.“

„Ano, můj generále.“

Vos zaškrábal bajonetem do kamenné podlahy a muži rozestavení za krápníky se k němu otočili. Vos jim posunky předal pokyny. De Klerk věděl, co se bude dít, ale přesto se toho bál.

V jeskyni se objevil první britský voják, rámovaný matnou září lucerny. Vplížil se dovnitř, zatočil doleva a zastavil se, aby uvolnil místo dalšímu muži. Britové jeden po druhém vylezli z chodby, dokud se jich na protější konci jeskyně nekrčilo šest. Mlčky si svítili lucernami na stěny, strop i na krápníky vyrůstající ze země.

De Klerk se zatajeným dechem přihlížel.

Vetřelci podle všeho viděli jen prázdnou jeskyni, protože si připjali lucerny k opaskům a s puškami připravenými k výstřelu opatrně vykročili kupředu.

Vos je nechal dojít na vzdálenost čtyř metrů – pak dvakrát klepl bajonetem do kamene a jeho muži zahájili palbu. Výstřely zněly jen pár vteřin, ale okamžitě pokosily všechny Brity až na jednoho. Přežívající voják se plazil k východu a nechával za sebou kluzkou krvavou stopu.

De Klerk popadl lékařský vak a vstal, Roosa ho však chytil za předloktí a zavrtěl hlavou.

„Ale generále, je...“

„Řekl jsem ne, doktore. Čím větší strach Angličanům naženeme, tím dřív odejdou. Vosi, zařídte to.“

Roosa kývl, Vos přeskočil hradbu, s taseným nožem v ruce přešel k lezoucímu vojákovi, klekl si a podřízl zraněnému muži hrdlo.

Roosa se otočil k de Klerkovi. „Je mi líto, doktore. Podobné rozkazy nevydávám rád, ale jestli máme přežít, musíme si počínat nemilosrdně.“

Taková řezničina de Klerka tížila na hrudi jako studený kámen. V zoufalství se odvrátil, ale jednou věcí si byl jistý.

V očích Pána něco takového nezůstane bez trestu.

Dny mýjely a s nimi přicházeli další a další Britové. Nepřátelé brzy odhalili všechny Roosovy tajné vchody až na jeden. U hradeb, jak je Roosa nazýval, zuřily nevelké, ale o to prudší boje. Britský plukovník nejen že byl odhodlaný vysílat svoje muže do Roosova mlýnku na maso, ale taky byl ochotný podstupovat hrozná oběti – obětovat pět, šest či sedm britských vojáků na jednoho búrského mrtvého či postřeleného.

De Klerk se snažil pomáhat zraněným a umírajícím, jak mohl nejlépe, ale s tím, jak dny přecházely v týdny, přibývalo mezi Búry mrtvých – nejprve umírali po zásazích britských kulek, později na jakousi podivnou chorobu. První nemocný voják si de Klerkovi stěžoval na žaludeční křeče. Zdravotníci ho léčili bylinkami, ale muž během několika hodin dostal horečku a zmítal se v bolestech. Následující den přišli další dva muži se stejnými příznaky; o osmačtyřicet hodin později přibyli čtyři noví.

Ošetřovna se změnila v blázinec, pacienti skučeli a svíjeli se bolestí.

Dvacátý čtvrtý den se Roosa přišel podívat na zraněné jako každé ráno a de Klerk přednesl generálovi pochmurné hlášení.

Když lékař skončil, Roosa se zamračil. „Ukažte mi je.“

De Klerk vzal lucernu a odvedl Roosu do kouta jeskyně, kde leželi nemocní, oddělení od ostatních pacientů. Společně si klekli k prvnímu muži, u kterého se objevily příznaky, k plavovlasému mladíkovi jménem Linden. Mladík se na provizorním lůžku zmítal ze strany na stranu, v obličejí byl smrtelně bledý a paže měl přivázané k postranicím lůžka koženými řemínky.

„Je to nutné?“ zeptal se Roosa.

„Nový symptom,“ vysvětlil de Klerk a natáhl se k mladíkovi.

Pozvedl vojákovu bavlněnou košili, aby generálovi ukázal pacientovo břicho. To pokrývaly zvrásněné uzliny, zdálo se však, že nevyrůstají na povrchu kůže, ale odkudsi z hlouběji položených tkání.

„Panebože. Co to je?“

De Klerk zavrtěl hlavou. „Nevím, generále. Bez pout by si rozdrásal břicho. Podívejte se sem.“

Oba se sklonili nad mladíkovo tělo a lékař ukázal špičkou skalpelu na jednu z větších uzlin, zhruba o velikosti hrášku. „Vidíte tu mléčně zelenou barvu hned pod kůží?“

„Vidím. Jako kdyby v něm něco rostlo.“

„Ne jako kdyby, generále. Něco v něm skutečně roste. Ve všech pacientech. A ať je to cokoliv, snaží se to dostat ven. Můžete to vidět u všech. Podívejte!“

Roosa si posvítíl zblízka. Vypadalo to, že se hráškovitá uzlina pod kůží svíjí jako nějaký červ. Vtom se na jejím okraji objevil červený puchýř a rychle se rozrostl na velikost zralé švestky.

„Co to pro všechno na světě...,“ zašeptal Roosa.

„Ustupte.“

Lékař zvedl hadr, který ležel opodál, a hodil ho přes uzlinu. Látka se na pár vteřin vyboulila a vzápětí se ozvalo duté puknutí. Po hadru se rozšířila nažloutle šarlatová skvrna. Pacient se začal divoce zmítat, až nohy lůžka poskakovaly po kamenné zemi.

Přispěchal k nim jeden ze zdravotníků, aby jim pomohl držet Lin-

dena, mladík se však pod nimi stále křečovitě prohýbal, s hlavou opřenou o polštář. Najednou se pod kůží na Lindenově hrdle a břiše objevil tucet uzlin a kolem nich začaly růst stejné puchýře jako před chvílí.

„Zpátky, zpátky!“ vykřikl de Klerk a všichni tři uskočili.

S hrůzou přihlíželi, jak puchýře jeden po druhém praskají. V mihotavém světle lucerny visel ve vzduchu nažloutlý mlžný opar, který se pomalu usazoval na chlapcově těle.

Linden se v poslední křeči vzepjal tak, že se lůžka dotýkal jen patami a temenem hlavy. Pak otevřel skelné oči, zhroutil se zpátky na lůžko a znehybněl.

De Klerk nemusel ani kontrolovat životní funkce a Roosa se ani nemusel ptát. Linden byl mrtvý. Pomocník přehodil přikrývku přes jeho poničené tělo.

„Kolik se zatím nakazilo?“ zeptal se Roosa zajíkávě.

„Sedm.“

„Jaké mají vyhlídky?“

„Jestli nezjistím příčinu a nenajdu lék, bojím se, že všichni zemřou jako tenhle chlapec. Ale to není ta nejhorší zpráva.“

Roosa konečně odtrhl pohled od mladíkova zakrytého těla.

„Tohle je teprve začátek. Určitě onemocní další.“

„Očekáváte epidemii.“

„Ano. Viděl jste ten oblak, který se z puchýřů vznesl do vzduchu. Musíme předpokládat, že jde o mechanismus, jakým se nemoc šíří.“

„Kolik je podle vás už nakažených?“ zeptal se Roosa.

„Musíte pochopit, že jsem nikdy neviděl nic podobného, ani jsem o tom nečetl. A inkubační doba je krátká. Ten mladík byl před třemi dny zcela zdravý. Teď je mrtvý.“

„Kolik?“ naléhal Roosa. „Kolik lidí onemocní?“

De Klerk se upřeně zadíval do velitelových očí, aby si generál v jeho pohledu mohl přečíst naprostou jistotu. „Všichni. Všichni v téhle jeskyni.“ Vzal Roosu za ruku. „Ať ty muže zabíjí cokoliv, je to prudce nakažlivé. A je to tady s námi.“

1. ČÁST

JEDNODUCHÝ NÁVRH

1. KAPITOLA

4. března 7.42

Vladivostok, Rusko

Jeho úkolem bylo chránit špatné před ještě horšími.

Nešlo zrovna o nejušlechtlejší živobytí, ale platil díky němu účty.

Tucker Wayne se choulil na konci doků, mimo jiné i pod tíhou své služby. Čím dál méně si všímal ledového vichru a plískanice a soustředil se jen na temnou, tichou zimní krajinu jeřábů, nahodile rozmístěných přepravních kontejnerů a nezřetelné trupy lodí lemujících přístaviště. V dálce jednou dlouze zahoukala mlhová siréna. Uvazovací lana vrzala a sténala.

Výcvik u amerických armádních rangerů se Tuckerovi hodil vždy a všude, ale dnes ráno obzvlášť. Díky němu se dokázal zaměřit na dvě velice důležité věci.

Zaprvé na přístavní město Vladivostok, které představovalo výrazné zlepšení oproti pouštím ve válkou zmítaném Afghánistánu – ačkoliv tuhle ledárnu nikdy nezařadí na seznam míst, kde by chtěl trávit penzi.

Zadruhé na vyhodnocování hrozícího rizika – kdo se dnes možná pokusí zavraždit jeho zaměstnavatele, kde by se vrazi schovali a jak by postupovali.

Když Tucker před třemi týdny přijímal tuhle zakázku u významného ruského průmyslníka, proběhly už dva neúspěšné atentáty a instinkt Tuckerovi našeptával, že na třetí pokus nebudou čekat příliš dlouho.

Musel být připravený – a nejen on.

Sáhl rukou dolů, aby konejšivě pohládl svého společníka a kolegu. I přes zasněžený kožich cítil napjaté svaly. Kain byl vycvičený vojenský pes, krátkosrstý belgický ovčák neboli malinois, kterého před lety přiřadili k Tuckerovi v Afghánistánu. Když Tucker odešel z vojenské služby, vzal si Kaina s sebou. Svazovalo je pouto silnější než jakékoliv vodítko,

jeden druhému rozuměli naprosto dokonale a jejich komunikace přesahovala mluvená slova i posunky.

Kain teď klidně seděl vedle něj, s našpicovanými ušima, a pozorně se rozhlížel. Zdálo se, že si vůbec nevšimá sněhu, který zasypával obnažené části jeho černohnědého kožichu. Zbytek těla mu chránila a maskovala taktická vesta K9 stejné barvy jako Tuckerův kabát, nepromokavá a vyztužená kevlar. V Kainově obojku se ukrývala bezdrátová vysílačka a kamera s nočním viděním o velikosti nehtu, která jim umožňovala, aby zůstávali v neustálém obrazovém i zvukovém spojení.

Tucker znovu obrátil pozornost k okolí.

Bylo časně ráno před východem slunce, takže v docích panoval klid – jen tu a tam se šerem prošoural nějaký dělník. Tucker se přesto snažil působit co nejméně nápadně a splynout s prostředím, jako kdyby byl obyčejný zaměstnanec doků.

Aspoň doufám, že tak vypadám.

Táhlo mu na třícítku, byl nadprůměrně vysoký a měl mírně rozježené plavé vlasy. Svalnatou postavu maskoval silným vlněným kabátem a bystré oči kožešinovým okrajem beranice či ušanky, jak se jí tady říká.

Pohládl Kaina palcem po hlavě a pes na oplátku jednou máchl ocasem.

Jsmo daleko od domova, co, Kaine?

Pokud si ale člověk odmyslel oceán, Vladivostok se zase tolik nelišil od městečka Rolly v Severní Dakotě nedaleko hranic s Kanadou, kde Tucker prožil prvních sedmnáct let svého života. Jestli ve Spojených státech existovalo nějaké místo, které mohlo plnohodnotně soupeřit se Sibiří, bylo to právě tohle.

Jako dítě trávil léta v kánoi na jezeře Willoe a trampováním po Severních lesích. V zimě běžkařil, podnikal výlety na sněžnicích a rybařil na ledu. Život ale nebyl tak krásný, jak by se z těchto barvotiskových výjevů zdálo. Jeho rodiče – učitele – zabil opilý řidič, když byly Tuckerovi tři roky, takže se Tuckera ujal dědeček z otcovy strany, kterého během jedné kruté zimy sklátil infarkt při odklizení sněhu. Jelikož Tuckerovi nezbyvali další blízcí příbuzní, skončil jako třináctiletý v pěstounské péči, v níž zůstal, dokud v sedmnácti nepožádal o zplnoletnění a nenastoupil k armádě.

Odsunul ty temné roky do hlubokého kouta paměti.

Není divu, že mám radši psy než lidi.

Obrátil pozornost k bezprostřednímu úkolu.

V tomto případě k hrozící úkladné vraždě.

Pozorně se rozhlédl po docích.

Odkud brozba přijde? A v jaké podobě?

Navzdory Tuckerově radě si jeho šéf – ruský miliardář a průmyslník Bogdan Fedosejev – domluvil dopolední návštěvu přístaviště. Týdny se šušovalo o tom, že se dělníci v docích pokoušejí vytvořit odbory, a Fedosejev souhlasil se schůzkou s jejich předáky v naději, že je dokáže přimět k ústupkům. Jako kdyby toto napětí nepředstavovalo dostatečně velkou hrozbu samo o sobě, Tucker měl podezření, že nemalá část zdejších dělníků zároveň patří k Vladikavkazským separatistům, politickým teroristům, jejichž hlavními oběťmi se stávali přední kapitalisté ruského Dálného východu – a Bogdan Fedosejev pro ně představoval cenný terč.

Tucker se o politiku příliš nestaral, ale věděl, že znalost společenského prostředí patří k jeho práci stejně jako znalost prostředí zeměpisného.

Podíval se na hodinky. Fedosejev měl dorazit za tři hodiny. Do té doby Tucker potřeboval znát každý kout a skulinu v docích.

Sklopil hlavu ke Kainovi. „Tak co říkáš, kamaráde? Jsi připravený pustit se do práce?“

Kain si místo odpovědi stoupl a oklepal se. Z kožichu mu odletoval sněh, který vítr okamžitě odnášel pryč.

Tucker vykročil a Kain poklusával vedle něj.

9.54

Před desátou hodinou dopoledne už Tucker našel šest z osmi dělníků, které podezříval z toho, že patří k Vladikavkazistům. Zbývající dva se ráno omluvili z práce pro nemoc – ani jeden z nich přitom něco takového ještě nikdy neudělal.

Tucker stál ve dveřích skladiště a rozhlížel se po docích. Přístaviště kypělo životem, všude jezdily vysokozdvizné vozíky, jeřáby nakládaly kontejnery na lodě, které se chystaly k odplutí, a všude se rozléhala kakofonie bušení, skřípání a hlasitých pokynů.

Tucker vytáhl mobil a zalistoval složkou s pdf soubory, aby se podíval na ty dva údajně nemocné muže. Oba bývali vojáci, poddůstojníci u ruské námořní pěchoty. Ještě horší bylo, že absolvovali odstřelovačský výcvik.

To znamenalo jasné riziko.

Uložil si jejich obličej do paměti.

V první chvíli chtěl zavolat Jurijovi, veliteli Fedosejevových bodyguardů, ale to by nikam nevedlo. *Já neutíkám*, říkával Fedosejev hlasitě a často. Bodyguardi navíc brali Tuckera jako vetřelce, jako Amerikána, kterého tu nechtěli.

Tucker si vybavil Fedosejevovu trasu přes doky. V duchu hodnotil vhodná okna a nejpříznivější úhel palby, aby odhalil pravděpodobné úkryty odstřelovačů. Takových míst bylo zhruba šest.

Zvedl oči k obloze. Slunce už vyšlo a viselo jako matně bílý kotouč kousek nad obzorem. Vítr se taky utišil a místo plískanice se k zemi snášely velké vločky.

To není dobré. Podmínky pro přesnou střelbu na dálku se zlepšily.

Tucker se podíval na Kaina. Věděl, že nemůžou jen tak sedět a čekat. „Půjdeme hledat padouchy.“

10.07

Šest potenciálních úkrytů pro odstřelovače bylo roztroušeno po celých docích, které se rozkládaly zhruba na dvaceti akrech se skladišti, můstky, úzkými uličkami a vysokými jeřáby. Tucker s Kainem je obcházel co nejrychleji, aniž by přitom působili dojmem, že spěchají. Kdekoliv to šlo, využívali zkratky, a nikdy neupírali pohled dlouho na jedno místo.

Před jedním skladištěm Kain tiše zavrčel. Tucker se okamžitě přikrčil a zpozorněl. Kain se zastavil těsně za ním a upřeně hleděl do uličky mezi dvěma kontejnery.

Tucker letmo zahlédl jakousi postavu, ta mu ale vzápětí zmizela. Nad takovou příhodou se dalo lehce mávnout rukou, Tucker však znal svého psa. Na pohybech nebo pachu toho cizince muselo Kaina něco zaujmout: napětí, držení těla, kradmé kroky. Kain měl instinkty dokonale vytříbené několika nebezpečnými roky v Afghánistánu.

Tucker si před očima promítl mapu doků, na okamžik se zamyslel a odklopil kameru na Kainově obojku.

„JDI NA PRŮZKUM,“ přikázal stručně.

Kain rozuměl tisíci slovních povelů a chápal stovku posunků, takže mohl fungovat jako prodloužení Tuckerova vlastního těla.

Tucker ukázal dopředu a naznačil Kainovi, aby kontejnery obešel až na druhou stranu.

Jeho partner bez váhání odběhl.

Tucker sledoval, jak pes mizí v šeru. Sám se otočil a ponořil se do bludiště obřích kontejnerů, kam zmizel ten muž.

Na první křižovatce se zastavil a vyhlédl zpoza rohu.

Další ulička.

Prázdná.

Sprintem ji proběhl k další křižovatce, odkud se rozbíhaly uličky vlevo a vpravo. Obří kontejnery vytvářely skutečný labyrint.

Tady se dá snadno zabloudit, pomyslel si Tucker, a ještě snadněji můžu ztratit sledovaný cíl.

Představil si Kaina, jak se krčí na opačné straně a pozorně se rozhlíží. Potřeboval Kainovy oči tam venku, zatímco sám bude prohledávat tohle bludiště.

Vyřukal na satelitním telefonu přístupový kód k živým záběrům Kainovy kamery a na displeji naskočil rozechvělý digitální obraz.

Z uličky mezi kontejnery náhle vyběhla postava směrem k východu.

To je on.

Tucker vyrazil za ním. Na displeji zahlédl, že Kain zareagoval stejně – podle posledního pokynu pokračoval v průzkumu a sledoval toho muže.

Oba byli na lovu – což pro armádní rangery představuje běžnou pracovní náplň. Až na vzácné výjimky rangeři nepatrolují ani neposkytují humanitární pomoc. Jejich hlavní úkol je jiný: hledat a zneškodňovat nepřátele.

Tuckerovi takové jednoduché zadání vyhovovalo.

Jistě, bylo to drsné, ale jistým zvláštním způsobem čisté.

Vynořil se z kontejnerového bludiště včas, aby zastihl Kaina a přivolal ho. Kain okamžitě poslechl a posadil se vedle něj. Čekal na další povel, s vyplazeným jazykem a leskem v očích.

Ocitli se v blízkosti východního konce doků. Přímo před nimi vedla přes šterkové prostranství železniční trať, na které stály opuštěné, zrezivělé nákladní vagóny. Jejich kořist zmizela právě mezi nimi.

Za kolejemi se táhl vysoký obvodový plot s ostnatým drátem a za ním se rozkládal hustý borovicový les.

Až na tlumené zvuky, které se sem nesly z doků, panoval v okolí naprostý klid.

Náhle Kain prudce otočil hlavu doleva. Jeden úsek plotu s ostnatým drátem se chvilku divoce chvěl, ale vzápětí znehybněl. Tucker si v duchu představil druhý cíl, jak se protahuje mezerou v plotu z lesa, který mu poskytoval úkryt.

Proč?

O něco dál vlevo si všiml vysokého jeřábu, kdysi používaného k nakládání vagónů. Jeřáb byl jednou ze šesti možných odstřelovačských pozic, které si Tucker v duchu vytipoval.

Podíval se na hodinky. Fedosejev dorazí za šest minut. Rychle vytáhl z kapsy malý dalekohled a namířil ho na vrchol jeřábu. Nejdřív viděl za vířícím sněhem jen nežetelnou kovovou konstrukci. Pak se objevila mlhavá postava, která pomalu stoupala po žebříku k vysoko umístěné plošině.

To je ten, který právě prolezl plotem – ale kde je ten chlápek, kterého jsem sledoval předtím?

Zvažoval, že zavolá Jurijovi, ať zruší plánovanou návštěvu, ale i kdyby se jeho vzkaz dostal k šéfovi, stejně by navrch získala Fedosejevova lehkomyšlná chvástavost. Fedosejev žádné hrozbě neustoupí. Než by vůbec začal uvažovat o ústupu, musely by hvízdát kulky.

Tak to v Rusku chodilo.

Tucker si lehl na břicho a rozhlédl se pod nákladními vagóny. Napravo od něj se pohybovaly něčí nohy, objevovaly se a zase mizely s tím, jak dotýčný míjel ocelová kola. Tucker netušil, jestli se jedná o sledovaného muže, ale připadalo mu to pravděpodobné.

Vytáhl z pouzdra u opasku pistoli Makarov PMM. Byla to poměrně kvalitní zbraň, i když Tucker by dával přednost jině.

Doma používej, co máš, jinde, co ti dají...

Ohlédl se na Kaina, který ležel na břicho vedle něj a už taky upíral pohled na nohy klusající podle kolejí od muže, který lezl na jeřáb.

Tucker vydal jednoslovný povel s jistotou, že bude stačit. Ukázal na vzdalujícího se muže.

„STOPA.“

Kain nehlučně vyběhl.

Tucker se vydal doleva směrem k jeřábu.

Přikrčeně přeběhl šterkové prostranství, po břicho se proplazil pod nákladním vagónem a vklouzl do odvodňovacího příkopu za koleje. Ze svého chabého úkrytu si všiml díry v obvodovém plotě – na první pohled se jednalo o čerstvě prostříhaný otvor.

Jeřáb se tyčil sto metrů před ním. Tucker se překulil na bok a přiložil k očím dalekohled. Odstřelovač byl na žebříku kousek pod prosklenou kabinou jeřábu a rukou v rukavici se právě natahoval po vstupním poklopu.

Tucker rychle zvážil, jestli po něm nemá vystřelit, ale zavrhl to. Puškou možná, ale makarovem ne. Vzhledem k vzdálenosti a kovové konstrukci byl úspěšný zásah nepravděpodobný. Chumelenice navíc houstla, takže se zhoršila viditelnost.

Znovu se podíval na hodinky. *Do příjezdu Fedosejevovy limuzíny k hlavní bráně zbývaly tři minuty.* Krátce si vzpomněl na Kaina, ale rychle se v duchu vrátil k bezprostřednímu úkolu.

Jedna věc po druhé, rangere. Nejdřív vyřeš tenhle problém.

Kain se o sebe postará.

Kain přikrčeně běží s našpicovanými ušima a poslouchá křupání bot ve sněhu pokrytém ledovou krustou. V mozku mu žbne poslední povel.

STOPA.

Drží se ve stínech zrezivělých vagónů a bílou chumelenicí, která stále houstne, pronásleduje tmavou postavu. Jeho svět však netvoří jen obrazové vjemy. Ty jsou pro něj naopak nejmatnější, pouhý stín rozsáhlejší pravdy.

Zastavuje se jen na tak dlouho, aby přiblížil čenich k mužově stopě, cítí gumu, špínu a kůži. Zvedá hlavu a zachycuje závan mokré vlny, cigaretového kouře a potu. Ze soli na pokožce kořisti cítí strach; slyší sípavé, zrychlené oddechování.

Pokračuje dál, stejným tempem jako kořist, a nehlučně našlapuje do sněhu.

Vnímá i zbytek okolí a v posloupnosti starých i čerstvých pachových stop si čte minulost a přítomnost. Jeho uši zaznamenávají každý vzdálený výkřik, každé zakvílení motoru, každé šplíchnutí vlny v blízkém moři. U kořene jazyka cítí mráz a zimu.

Jedna stopa ale tím vším září nejjasněji. Stopa vedoucí k jeho kořisti. Sleduje ji jako duch.

10.18

Tucker ze své pozice v odvodňovacím příkopu viděl, jak muž prolézá poklopem na vrcholu jeřábu a s tlumeným cvaknutím ho za sebou zaklapává.

Když mu teď odstřelovač zmizel z přímého výhledu, Tucker se postavil a sprintem vyběhl k jeřábu. Za běhu zasunul pistolí zpátky do pouzdra. Přestal se schovávat, skočil rovnou na třetí příčku žebříku a začal co nejrychleji stoupat. Příčky byly kluzké od sněhu a ledu a boty mu s každým krokem klouzaly, ale Tucker se nezastavoval. Dvě příčky pod kabinou strnul. Na poklopu chyběl visací zámek.

Zatajil dech, tasil pistolí a jemně, pomalu přitiskl hlaveň k poklopu. Poklop se nepatrně nadzvedl.

Tucker neotálel. Věděl, že nesmí přemýšlet nad pošetilostí svého dalšího činu. Váhání může člověka zabít stejně snadno jako lehkovážná odvaha.

A jestli mám zemřít, ať zemřu v akci.

V minulosti už vpadl v bezpočtu afghánských vesnic a bunkrů do stovek dveří, za nimiž vždycky číhal někdo, kdo ho chtěl zabít.

Tohle nebylo nijak odlišné.

Rozrazil poklop a namířil zbraň doleva a doprava. Odstřelovač klečel půl metru od něj nad otevřeným pouzdrém s puškou. Jedno z posuvných oken za ním bylo dokořán, a do kabiny tak vál sníh.

Vrah se překvapeně otočil k Tuckerovi. Výraz úžasu v jeho obličejí vydržel pouhý zlomek vteřiny – pak se muž na Tuckera vrhl.

Tucker vypálil jedinou ránu. Devítimilimetrový projektil s dutou špičkou vnikl odstřelovači těsně nad nosem do lebky a okamžitě ho zabil. Muž se zhroutil na bok a znehybněl.

Jeden je vyřízený...

Tucker nelitoval toho, co právě udělal, i když si na vteřinu uvědomil určitý paradox. Nebyl sice nábožensky založený, ale oslovovala ho buddhistická filozofie *žít a nechat žít*. V tomto případě nicméně toho muže nechat žít opravdu nemohl. Bylo zvláštní, že si dokázal zdůvodnit nutnost zabít člověka, ale zabití zvířete představovalo cosi zcela jiného. Jednalo se o zajímavý rozpor, podobné úvahy však musely počkat.

Zastrčil pistoli zpátky do pouzdra, vlezl do kabiny a zavřel za sebou poklop. Rychle prohledal mrtvolu, jestli neobjeví mobil nebo vysílačku. Nenašel ani jedno. Jestli měl ten muž partnera, jednali nezávisle, patrně s úmyslem střílet, jakmile se naskytne vhodná příležitost.

Zbývající čas: šedesát vteřin.

Fedosejev přijede přesně. Potrpěl si na dochvilnost.

Bezprostřední úkol: udržet zaměstnavatele mimo nebezpečnou zónu.

Podíval se na odstřelovačovu pušku, ruskou zbraň SV-98. Zvedl ji z pouzdra a zkontroloval – puška byla připravena k výstřelu.

Díky, soudruhu, pomyslel si, když překračoval mrtvé tělo a přistupoval k otevřenému oknu.

Rozložil dvojnožku zbraně, opřel ji o okenní rám a namířil hlaveň přes moře kontejnerů a skladistních střech k hlavní bráně. Se studeným kovem přitisknutým k líci přiložil oko k hledáčku a podíval se přes vířící sněh.

„Kdepak jsi, Fedosejeve?“ zahučel. „No tak...“

Pak si všiml, jak se bílou chumelenicí pohybuje černý stín. Limuzína byla deset metrů od hlavní brány a zpomalovala kvůli zběžné kontrole u strážného. Tucker se zaměřil na přední sklo vozu a napjal prst na spoušti. V duchu si ještě jednou vybavil technické údaje pušky SV-98. Zbraň neměla dostatečnou průraznost, aby překonala neprůstřelná okna limuzíny – nebo v to Tucker aspoň doufal.

Vypálil. Ve stísněné kabině ho prásknutí výstřelu málem ohlušilo. Projektil ráže 7,62 mm zasáhl sklo limuzíny přímo před řidičem. Tucker pro jistotu ještě druhým výstřelem rozbil postranní zrcátko. Musel uznat, že řidič zareagoval pohotově a naprosto správně: zařadil zpátečku, co nejrychleji odcouval dvacet metrů a smykem vůz otočil.

Během několika vteřin limuzína ujížděla sněhem pryč.

Tucker uspokojeně spustil ruce s puškou. Jeho zaměstnavatel byl pro-

zatím v bezpečí, ale někdo se na něj chystal spáchat atentát a Tucker rozhodně nehodlal nechat druhého útočníka uprchnout, aby to později mohl zkusit znovu.

Odrhl od pušky zásobník, strčil si ho do kapsy a vytáhl satelitní telefon, aby zkontroloval záběry z Kainovy kamery. Vzhledem k vlhké čočce přístroje a houstnoucím sněžením viděl jen rozmazané, nezřetelné obrysy.

S povzdychem otevřel v telefonu další program. Na displeji se objevila mapa doků. Západně od Tuckerovy pozice, přibližně čtyři sta metrů daleko, blikala zelená tečka: signál GPS z mikročipu vloženého mezi Kainovy lopatky.

Tečka se nehýbala, což ukazovalo, že Kain nadále plní pokyn. Sleduje kořist a teď leží na místě, čeká a hlídá.

Náhle se tečka pohnula, jen krátce – Kain se zjevně přesunul, aby zůstal v úkrytu a zároveň viděl na kořist. Pak se ale dal do pohybu – rostoucí rychlostí zamířil k západu.

To mohlo znamenat jediné.

Druhý atentátník utíkal Tuckerovým směrem.

Tucker spěšně slezl ze žebříku – většinu cesty spíš klouzal po postranicích. Jakmile se dotkl země, vyrazil s pistolí připravenou k výstřelu podél kolejí. Po deseti metrech si před sebou všiml nezřetelné postavy, skrčené u prostříženého otvoru v plotě. Vzápětí muž proskočil na druhou stranu a sprintem vyběhl mezi stromy.

Sakra.

O dvě vteřiny později se objevil Kain, připravený na štvanici. Když ale zpozoroval Tuckera, zastavil se a s našpicovanými ušima čekal na další povel.

Tucker mu ho dal.

„CHYŤ VRAHA!“

Čas na hrátky vypršel.

Kain proletěl otvorem v plotě a vyrazil za prchajícím mužem. Tucker mu byl v patách.

Ačkoliv byl Kain v loveckém rozpoložení, neutekl příliš daleko před svého pána. Kličkoval mezi stromy, s lehkostí přeskakoval padlé kmeny a zároveň se udržoval na dohled od kořisti i od Tuckera.

Zvuky z doků v lese zcela ztichly. Mezi korunami stromů jemně hvízdal vítr se sněhem. Někde vepředu praskla větev. Tucker se zastavil a příkrčil se. Kain třináct metrů před ním rovněž znehybněl, nahrbeně stál na padlém kmenu a upřeně se díval před sebe.

Jejich kořist se určitě zastavila.

Tucker vytáhl telefon a podíval se na mapu.

Dvě stě metrů od nich protínal les úzký kanál, součást starého přístaviště z dob, kdy patřilo ruskému válečnému loďstvu. Pronásledovaný muž býval příslušníkem námořní pěchoty a byl zřejmě dost chytrý, aby si připravil únikovou trasu po vodě.

Ale jaký měl přesně plán?

Podle mapy vedla po opačném břehu kanálu hlavní silnice.

Co když tam na něj čeká auto?

Vyber si, Tuckere.

Bude jeho kořist prchat po souši, nebo po moři?

Tiše mlaskl a Kain se otočil. Tucker zvedl sevřenou pěst a rozevřel prsty do vidličky: *Stopa*.

Kain vyrazil přímo na jih.

Tucker se vydal k jihovýchodu, aby byl připravený na obě možnosti a mohl v případě potřeby muži odříznout únikovou cestu.

Za běhu nepřestával sledovat Kainovu polohu podle GPS. Jeho společník doběhl ke kanálu a zastavil se. Tečka zůstávala několik vteřin na místě, pak se však dala opět do pohybu, podél kanálu a čím dál rychleji.

To mohlo znamenat jediné.

Kořist nastoupila na loď.

Tucker zrychlil do sprintu a vyřítil se na otevřené prostranství. Kanál před ním zakrývala vysoká hráz. Zprava se ozvalo bručení lodního motoru. Tucker vyběhl ke kanálu, zatímco Kain se rychle blížil po hrázi.

Tucker věděl, že nemůže ovčákovi stačit. Podle mapy byl kanál úzký, ne širší než pět metrů.

To se dá zvládnout, pomyslel si Tucker.

Zavolal: „STRHNI... ODZBROJ!“

Ovčák sklonil hlavu níž a ještě zrychlil. V další chvíli se odrazil od hráze a zmizel Tuckerovi z očí.

*

Kain letí vzduchem a užívá si vítr, který mu čechrá srst. Pro tohle žije, je to pro něj stejně přirozené jako tlukot srdce.

Stíhat a strhávat kořist.

Přední tlapy dopadají na dřevo paluby, ale to už Kain krčí zadní nohy pod sebe a odráží se od prken směrem ke kabině.

Jeho bystré smysly ho informují o všech detailech.

Štiplavý pach spáleného oleje...

Pryskyřice v naleštěném dřevě...

Stopa soli a strachu vedoucí k otevřeným dveřím kabiny...

Kain ji sleduje, na základě povelu i instinktu.

Vpadá dveřmi dovnitř. Vidí, jak se k němu muž otáčí, s výrazem plným hrůzy, a překvapeně se zajíká.

Zvedá paži, ne aby se reflexivně bránil, ale se zbraní.

Kain zbraně zná.

Skočí ve chvíli, kdy kabinou práskne ohlušující výstřel.

10.33

Když Tucker dorazil na vrchol hráze, nad vodou se ještě převalovala ozvěna výstřelu. Srdce se mu sevřelo obavami. O padesát metrů dál se loď s centrální kabinou naklonila ke straně a zamířila přídí ke břehu.

Tucker se dal do běhu. Cítil, jak mu nohy těžknou strachem. U rozkývaného plavidla se odrazil ke skoku, proletěl vzduchem a tvrdě dopadl na záďovou palubu. Z nárazu do zábradlí mu za očima vykvetla bolest. Překulil se na bok, vyhrabal se na kolena a zvedl pistoli.

Otevřenými dveřmi kabiny viděl muže, jak leží na zádech, rozhání se levou paží a kope nohama. Jeho pravé předloktí pevně svíral Kain v zubech a smýkal jím ze strany na stranu.

Rus něco vřeštěl ve své mateřštině. Tucker znal jen základy ruštiny, ale z mužova tónu bylo jasné, co křičí.

Dostaňte ho ze mě! Prosím!

Tucker vstoupil do kabiny, s pistolí namířenou na mužovu hrud', a klidně řekl: „PUŠŤ!“

Kain okamžitě pustil mužovo předloktí a s vyceněnými zuby ustoupil. Rus si přitiskl poraněnou ruku k hrudi. Vytřeštěné oči se mu leskly bolestí. Podle toho, kde mu Kain svíral předloktí, měl atentátník patrně zlomenou loketní kost, a dost možná i kost vřetenní.

Tucker ho vůbec nelitoval.

Ten darebák málem střelil jeho partnera.

Metr od muže ležel revolver, z něhož vzhledem k zimě dosud stoupal kouř.

Tucker přistoupil k muži a podíval se na něj. „Mluvíte anglicky?“

„Anglicky... ano, já trochu mluvit anglicky.“

„Jste zatčený.“

„Cože? Já ne...“

Tucker zvedl pravou nohu a kopl muže podrážkou do čela – tím ho okamžitě omráčil.

„Víceméně,“ dodal.

2. KAPITOLA

4. března 12.44

Vladivostok, Rusko

„Dlužíte mi nové přední sklo,“ zaburácel Bogdan Fedosejev a podal Tuckerovi panáka ledově studené vodky.

Tucker skleničku přijal, ale postavil ji na stolek vedle pohovky. Neměl rád vodku a navíc ani teď nevěřil svým rukám. Po přestřelce v docích mu žilami pořád koloval adrenalin, což u něj nebylo nic neznámého ani nepříjemného. I tak uvažoval, kolik z toho návalu emocí lze připsat radosti a kolik je posttraumatický syndrom – lékařské označení stavu, který se dříve nazýval poválečná deprese nebo bojová únava a který dobře znalo až příliš mnoho veteránů z Iráku a Afghánistánu.

Ve srovnání s většinou ostatních na tom byl Tucker docela dobře, ale poválečná deprese zůstávala nedílnou součástí jeho života. Zvládal ji dobře, nicméně cítil její přítomnost, jako kdyby nějaký netvor neustále hledal skulinku v jeho duševním brnění. Tato metafora Tuckera zvláštním způsobem uklidňovala. Být bdělý a ve střehu patřilo mezi jeho silné stránky. Buddhistické sklony mu však stále našeptávaly, ať poleví v obezřetnosti.

Nech to plavat.

To, na čem lpíš, je čím dál silnější.

Staneš se tím, na co myslíš.

Tucker nedokázal určit přesně, kdy a kde přijal tuto filozofii. Prostě k němu přišla. Měl pár učitelů – zvláště jeden z nich byl pro něj důležitý –, ale odhadoval, že si svůj pohled na svět osvojil především během vycházek s Kainem. Jelikož se setkával s lidmi téměř všech typů, naučil se brát je takové, jací jsou, bez předsudků a předpojatosti. Měli víc věcí společných než rozdílných. Každý se jenom snažil najít štěstí a naplnění. Cesty k nim se zásadně lišily, ale cílová meta zůstávala stejná.

Tak dost, napomenul se Tucker. Rozjímání je fajn, ale už dávno usoudil, že se v mnohém podobá tequila – mělo by se užívat jen v malých dávkách.

Kain mu klidně seděl u nohou, ale jeho pohled zůstával ostražitý. Nic mu neuniklo: držení těla, pohyby rukou a očí, rychlost dýchání, pot. To vše Tuckerově partnerovi poskytovalo jasný obrázek o situaci. Nebylo divu, že Kain vycítil v atmosféře místnosti znepokojení.

Tucker ho cítil taky.

Jedním z důvodů, proč ho dali dohromady s Kainem, byla jeho nezvykle vysoká empatie. Psovodi vojenských psů měli rčení – *vodítko přenáší všechno* –, které popisovalo, jak oba partneři časem sdílejí emoce, které je svazují dohromady ještě víc. Stejná dovednost Kainovi umožňovala číst v lidech, zaznamenávat jemné projevy v řeči těla a výrazech, které by jiným mohly uniknout.

Jako teď ono napětí v místnosti.

„A postranní zrcátko limuzíny,“ dodal Fedosejev s nuceným úsměvem. „Zničil jste přední sklo i zrcátko. Hodně drahé. A nejhorší je, že jste mohl zabít mého řidiče Pjotra.“

Tucker se nehodlal omlouvat – věděl, že by to bylo vykládáno jako známka slabosti. „Na tu vzdálenost a z toho úhlu nemohl projektil z pušky, ze které jsem střílel, prorazit neprůstřelné sklo limuzíny. Kdybych stál přímo na přední kapotě, možná by se Pjotr měl čeho bát, ale takhle ne.“

Fedosejev se podrážděně zamračil. „I tak je potřeba na limuzíně opravit hodně nákladné věci.“

„Můžete mi to strhnout z příplatku,“ odpověděl Tucker.

„Z příplatku! Z jakého příplatku?“

„Z toho, který mi dáte za záchranu života.“

Jurij, který stál těsně za Fedosejevem, se ozval: „Zvládli bychom to, kdyby...“

Fedosejev umlčel svého podřízeného zvednutou rukou. Jurijovi se do tváře nahrnula krev. Dvojice bodyguardů u dveří přešlápla z nohy na nohu a sklopila oči.

Tucker věděl, co si Jurij a celá ochranka myslí. *Kdyby* nemají u osobní ochrany žádnou cenu. Skutečností bylo, že tenhle cizinec – Američan se

psem – zachránil jejich šéfa. Přesto Jurij zasáhl u policie v Tuckerův prospěch a uhladil komplikace, k nimž mohlo dojít kvůli zabití prvního odstřelovače. Když nájemného zabijáka vyřídí ruští bodyguardi, nic se neděje. Pokud ho vyřídí bývalý ranger z americké armády, mohl by z toho být průšvih.

Devadesát minut po zadržení druhého muže, kterého měla momentálně v rukách policie, se Tucker setkal s Fedosejevem a jeho doprovodem v hotelu Meridian, kde si Rus pronajal nejvyšší patro s apartmány pro VIP. Interiéry včetně nábytku byly pohodlné, ale dost přeplácáné. Nevkusná sovětská architektura. Za okny dosud sněžilo a chumelenice zakrývala úžasný výhled na Záliv Petra Velikého a ruskou pevninu.

„Nabídnu vám něco lepšího než příplatek,“ řekl Fedosejev. „Stanete se součástí mého týmu. Stálou součástí. Jsem štedrý. Váš pes bude mít každý den k večeři stejk. To by se mu líbilo, ne?“

„Zeptejte se ho sám.“

Fedosejev zaletěl pohledem ke Kainovi, usmál se a zahrozil Tuckerovi prstem. „Moc vtípné.“ Zkusil to z jiné strany. „Ti dva *suka* mohli mít komplice. Jestli je pořád na svobodě...“

Suka byl Fedosejevův oblíbený slangový termín. Volně a zdvořile přeloženo znamenal něco jako *parchant*.

Tucker mu skočil do řeči. „Jurij jistě najde všechny další osoby zapojené do pokusu o vraždu.“

Zvlášť když je jeden atentátník za mřížemi.

Mučení tu představovalo stejně běžný nástroj jako přístroje.

Fedosejev si povzdychl. „Takže vaše odpověď zní...?“

„Vážím si vaší nabídky,“ řekl Tucker, „ale moje smlouva končí za dva dny. Pak mě čekají někde jinde.“

Jednalo se o lež, ale nikdo to neřekl nahlas.

Pravdou bylo, že ho nikde nečekali, a momentálně mu to tak vyhovovalo. Jurijův tým navíc tvořili samí bývalí vojáci a to ovlivňovalo vše, co říkali i dělali. Tucker už jich měl plné zuby. Sám nějakou dobu sloužil v armádě a nerozešel se s ní právě v dobrém.

Ze začátku službu v armádě samozřejmě miloval a uvažoval dokonce o vojenské kariéře.

Až do Anakondy.

Sáhl po sklence vodky, aby spláchl nechtěné vzpomínky. Nesnášel chrastění kostek ledu o sklo. Posttraumatický syndrom. Sám to považoval pouze za kus psychického šrapnelu uvízlého kousek od srdce.

Usrkl vodku a nechal se zalít vzpomínkami.

Ne že by měl na výběr.

Znovu cítil, jak mu praská v uších, když se záchranný vrtulník odlepil od země, znovu vnímal závan horkého vzduchu.

Zavřel oči a v duchu se vrátil do toho dne, k té osudové přestřelce. Pomáhal vojákům z Desáté horské divize zajistit řadu bunkrů v údolí přezdívaném Pekelná dýmka. Tenkrát měl dva čtyřnohé společníky: sourozence Kaina a Ábela. Jestliže Kain byl Tuckerovou pravou rukou, Ábel byl jeho levicí. Oba je vycvičil.

Pak v horách zachytili nouzový signál. Vrtulník Chinook přepravující oddíl SEALŮ sestřelila raketa na vrcholu Takur Gharu, a tak Tuckera a jeho skupinu vyslali na východ, aby zahájili náročný výstup na horu. U jedné rokle je však ze zálohy přepadli. Výbuch dvou pozemních min zabil většinu Tuckerova oddílu a zbytek zranil – včetně Ábela, kterému výbuch utrlh jednu přední nohu v lokti.

Ve vteřinách se z úkrytů vynořili talibánští bojovníci a vrhli se na zbylé Američany. Tucker se s hrstkou vojáků stáhl na pozici, která se dala bránit, a odrážel útoky nepřátel, dokud opodál nepřistál evakuační vrtulník. Po naložení Kaina a ostatních vojáků chtěl Tucker seskočit a vrátit se pro Ábela, ale jeden člen posádky ho vtáhl zpátky do kabiny a přidržel ho na místě, zatímco se vrtulník zvedal ze země a nakláněl se nad roklí, takže mohl jen přihlížet, jak dva talibánští bojovníci pronásledují Ábela, který kulhal k startujícímu vrtulníku, oči plné bolesti upíral na Tuckera a z utrženého pahýlu nohy mu crčela krev.

Tucker se vrhl ke dveřím, ale znovu ho zadrželi.

Pak Ábela dohonili Talibánci. Tucker potlačil poslední vzpomínky, ale vnitřní hlas, který se mu stále vracel, potlačit nedokázal. Ten hlas říkal: *Měl ses snažit víc, měl jsi k němu seskočit.*

Věděl, že by zabili i jeho, ale aspoň by Ábel nebyl sám. A nedivil by se, proč ho Tucker opustil...

Otevřel oči a obrátil do sebe zbytek vodky, aby pálivá tekutina smazala to nejhorší z letité bolesti.

„Pane Wayne...“ Bogdan Fedosejev se předklonil a ustaraně se zamračil. „Jste v pořádku? Zbledl jste jako stěna, příteli.“

Tucker si odkašlal a zavrtěl hlavou. Věděl, že se na něj Kain dívá. Natáhl ruku a konejšivě poplácal psa po krku.

„Nic mi není. Kde jsme to byli...?“

Fedosejev se narovnal. „Mluvili jsme o tom, jestli se k nám připojíte.“

Tucker se soustředil na Fedosejeva a současnost. „Ne, jak jsem říkal, je mi líto. Musím být někde jinde.“

Přestože se jednalo o čistou lež, chtěl změnit prostředí – vyloženě to potřeboval.

Zůstávala však jiná otázka: Co bude dělat?

Fedosejev si hlasitě povzdychl. „Dobrá! Ale jestli si to rozmyslíte, ozvěte se. Na dnešní noc se ubytujte v jednom apartmá. Pošlu vám dva stejky. Jeden pro vás, druhý pro vašeho psa.“

Tucker přikývl, vstal a potřásl Fedosejevovi rukou.

Tahle budoucnost mu prozatím stačila.

23.56

Tuckera v jeho pokoji probudilo zatrylkování satelitního telefonu.

Hmátl po něm a podíval se na hodiny.

Skoro půlnoc.

Co se zase děje? Fedosejev neměl dnes večer žádný program, takže Tucker s Kainem dostali na noc volno. Stalo se snad něco? Jurij už ho informoval, že ten zadržený vladikavkazský separatista všechno vyklopil.

Tucker tedy očekával klidnou noc.

Podíval se na číslo volajícího: bylo zablokované. To málokdy věstilo něco dobrého.

Kain se vedle postele posadil a podíval se na Tuckera.

Tucker si přiložil telefon k uchu a stiskl tlačítko. „Ano?“

Série pískání a bzučení naznačovala, že hovor probíhá přes několik šifrovacích zařízení.

Konečně volající promluvil. „Kapitáne Wayne, jsem rád, že jsem vás zastihl.“

Tucker se uvolnil, ale ne úplně. Přepadlo ho neblahé tušení. Ten hlas poznal: patřil Painteru Croweovi, řediteli Sigma Force, který se Tuckera nedávno po jedné misi pokoušel získat pro svoji organizaci. Postavení Sigmy v rámci amerických zpravodajských služeb zůstávalo pro Tuckera záhadou, ale jednu věc věděl jistě: Sigma fungovala pod záštitou DARPY, oddělení pro výzkum a vývoj pokročilých obranných systémů.

Tucker se vmžiku probral. „Předpokládám, že víte, kolik je tady hodin, řediteli?“

„Vím. Omlouvám se, ale je to důležité.“

„Jako vždycky. Co se děje?“

„Myslím, že vaše smlouva s Bogdanem Fedosejevem končí. Nemýlím-li se, vyprší za dva dny.“

Tuckera nepřekvapilo, že o tom volající ví – Painter Crowe měl až strašidelně dobré zdroje.

„Řediteli, hádám, že nejde o zdvořilostní hovor, tak co kdybyste přešel k věci?“

„Potřebuji od vás laskavost. A ruské vízum máte ještě na čtyřicet dva dny.“

„Něco mi našeptává, že je chcete využít.“

„Jenom pár z nich. Byl bych rád, kdybyste se seznámil s jedním našim přítelem.“

„Mám dost svých vlastních. Proč je tenhle tak důležitý?“

Nastala až příliš dlouhá odmlka. Tucker pochopil. Jakkoliv byl hovor zašifrovaný, hotelový pokoj mohl skrývat štenice – jak Tucker znal Rusy, bylo to dokonce pravděpodobné. Podrobnosti vyžadovaly další bezpečnostní opatření.

Tucker musel přiznat, že takové tajnůstkářství vzbudilo jeho zájem.

Kromě toho měl podezření, že pomlka v rozhovoru je zkouška.

Následující otázkou prokázal, že chápe potřebu soukromí. „Kde?“

„Necelý kilometr od vašeho hotelu – placený telefon na severovýchodním rohu penzionu Šedivý kůň.“

„Najdu ho. Dejte mi dvacet minut.“

*

Nakonec dorazil k cíli za osmnáct a podupával nohama v chladu. Z předplacené telefonní karty zavolal na krycí linku Sigmy a počkal, až odezní další série šifrovacích zvuků. Konečně se opět ozval Croweův hlas.

Ředitel přešel rovnou k věci. „Potřebuji, abyste toho muže doprovodil na cestě ze země.“

V té jediné prosté větě se skrývala řada informací. Crowe se zjevně domníval, že dotyčný nezvládne daný úkol sám. A to Tuckerovi sdělilo dvě věci.

Zaprvé: Ten muž má pro Sigmu velkou cenu.

Zadruhé: Normální způsoby cestování byly problematické.

Jinými slovy, někdo nechtěl, aby daná osoba opustila zemi.

Tuckerovi bylo jasné, že se ani nemusí ptát, proč ten člověk potřebuje opustit Rusko. Crowe zastával názor, že každý má znát jen tolik informací, kolik nezbytně potřebuje. Tucker ale chtěl znát odpověď na jinou otázku.

„Proč já?“

„Už jste v Rusku, máte potřebné krytí a vaše kvalifikace odpovídá tomu, co je pro úkol nutné.“

„Navíc tady nemáte k dispozici jiné lidi.“

„To taky, ale jde o druhotný důvod.“

„Jen abychom si to ujasnili, řediteli. Prokážu vám laskavost, nic víc. Jestli se mě snažíte vtáhnout do své organizace...“

„Nic takového. Dostaňte našeho přítele ze země, to je vše. Vyděláte si dvojnásobek obvyklé odměny. Vaším styčným důstojníkem pro tuhle misi bude Ruth Harperová.“

„Ne vy?“ To Tuckera překvapilo – a překvapení neměl rád. „Řediteli, víte, že nevycházím dobře s lidmi, zvláště s těmi, se kterými jsem se nikdy osobně nesetkal.“

„Harperová je dobrá, Tuckere. Vážně se vyzná. Dejte jí šanci. Takže souhlasíte?“

Tucker si povzdychl. Ačkoliv vládním úřadům příliš nedůvěřoval, Crowe na něj zatím dělal dojem chlapíka, který drží slovo.

„Povězte mi víc.“

3. KAPITOLA

7. března 8.07

Sibiř, Rusko

Dveře do Tuckerova soukromého kupé ve vlaku se odsunuly a dovnitř nahlédla hlava v modré čepici.

„Dokumenty, prosím,“ řekl průvodčí, ale změkčil svůj strohý požadavek ve stylu KGB přátelským úsměvem. Hubenému mladíkovi nemohlo být víc než dvacet let a zpod téměř nové čepice mu trčely uhlově černé vlasy. Knoflíky na uniformě se oslnivě leskly – zjevně byl na svou práci velice hrdý.

Tucker mu podal pas.

Průvodčí ho prostudoval, přikývl a vrátil mu ho. Nervózně střelil pohledem po Kainovi. Ovčák vzpřímeně seděl na sedadle proti Tuckerovi a zrychleně oddechoval s jazykem visícím z tlamy.

„A váš pes?“ zeptal se průvodčí.

„Ten je asistenční.“

Tucker mu podal Kainovy dokumenty, které získal od Painterera. Dokumenty uváděly, že jeho čtyřnohý společník je speciálně vycvičený k tomu, aby rozpoznával Tuckerovy časté a vysilující epileptické záchvaty. Jednalo se pochopitelně o krytí, ale cestování s víc než třicetakilovým vojenským psem nutně vyvolávalo nechtěné otázky.

Průvodčí prolistoval papíry a přikývl. „*Da*. Aha. Můj vzdálený bratranec má stejnou nemoc.“ Znovu se podíval na Kaina, tentokrát s mnohem větší náklonností. „Smím si ho pohladit?“

Tucker pokrčil rameny. „Jistě. Nekouše.“

Pokud mu to nepřikáže.

Průvodčí opatrně natáhl ruku a podrbal Kaina pod bradou. „Hodný pejsek.“

Kain ho lhostejně sledoval a nechal si líbit mladíkovu familiárnost. Tucker měl co dělat, aby se neusmál.

Průvodčí se spokojeně zazubil a vrátil dokumenty Tuckerovi.

„Moc se mi líbí,“ poznamenal.

„Mně taky.“

„Jestli budete něco potřebovat, stačí říct, *da?*“

Tucker přikývl, průvodčí odešel a zavřel za sebou dveře.

Tucker se opřel a sledoval ruskou krajinu ubíhající za oknem – z větší části sestávala ze zasněžených stromů a budov ze sovětské éry. Před chvílí vyjeli z přístavního města Vladivostoku, konečné stanice transsibiřské magistrály vedoucí až do Moskvy.

Ne že by Tucker s Kainem jeli tak daleko.

Z důvodů, které Crowe blíž neobjasňoval, bude Abram Bukolov, jehož měl Tucker dostat ze země, připravený odjet až za týden. Po posledních dvou dnech u Bogdana Fedosejeva tedy Tucker nastoupil do vlaku a vydal se po slavné transsibiřské magistrále na pětidenní cestu k městu Perm, kde se měl setkat s člověkem, který ho zavede k Bukolovovi.

Tucker pořád netušil, proč Bukolov musí opouštět Rusko potají – zvlášť když šlo o tak velké zvíře. Tucker hned věděl, o koho jde, jakmile Crowe pronesl to jméno do telefonu. Jeho předchozí zaměstnavatel Bogdan Fedosejev s ním v minulosti měl nějaká obchodní jednání.

Abram Bukolov byl majitel Horizon Industries a dal se považovat za farmakologického magnáta Ruska. Často se objevoval na obálkách časopisů i v televizních pořadech – pro léky byl tím, kým byl pro osobní počítače Steve Jobs. V letech po rozpadu Sovětského svazu se farmaceutické odvětví v Rusku rozložilo a podléhalo bezbřehé korupci, což se týkalo všeho od kvality léků po distribuční sítě. Podle odhadů zemřely kvůli nekvalitním lékům nebo chybnému dávkování tisíce lidí. Abram Bukolov silou vůle a s pomocí zděděného bohatství pomalu a vytrvale celý systém měnil, až se stal kapitánem i dozorcem ruské farmacie.

A teď chtěl pryč – opouštěl multimiliardové impérium, jež budoval téměř po celý dospělý život.

Proč?

Co mohlo takového muže tak vyděsit a přimět k útěku?

Podle zašifrované složky, kterou Tuckerovi poslal Painter Crowe, jediné vodítko spočívalo v Bukolovově záhadném prohlášení: *Jdou po mně generálové z Arzamasu-16...*

Víc odmítal vysvětlit, dokud nebude v bezpečí mimo území Ruska.

Tucker si pečlivě prostudoval i zbytek složky k této misi. Bukolov byl známý výstředník, což se jasně ukazovalo v každém rozhovoru s novináři. Zjevně se jednalo o horlivého a zapáleného vizionáře, ale neskouzl nakonec do vyloženého šílenství?

A co ti generálové?

Podle poznámek ve složce kdysi existovalo město s názvem Arzamas-16. Za vlády Josifa Stalina v něm působilo první sovětské středisko pro projektování jaderných zbraní. Americké zpravodajské služby ho jednoduše označovaly jako „ruské Los Alamos“.

Šlo jen o první z mnoha *naukogradů*, které se objevovaly po celém Sovětském svazu. V nich za neprostupnými ploty probíhaly pod záštitou nejlepších sovětských vědců přísně tajné výzkumy. Během studené války se objevovaly zvěsti o biologických zbraních, drogách na ovládnutí mysli a tajných technologiích.

Arzamas-16 už ale neexistoval.

V oblasti nyní sídlilo několik zařízení pro zkoušky jaderných zbraní – ale co to mělo společného s Abramem Bukolovem?

Kdo mohli být ti zločinní generálové?

Nedávalo to žádný smysl.

Tucker se podíval na Kaina, který zavrtěl ocasem, připravený na vše, co jim mohla přinést budoucnost. Tucker se opřel a usoudil, že jde patrně o ten nejlepší přístup, jaký se dá zvolit.

Být připravený na cokoliv.

4. KAPITOLA

7. března 10.42

Moskva, Rusko

Statný muž obešel stůl a usedl do křesla, až kůže zavržala. Přepnul hovor na hlasitý odposlech. Nebál se, že by někdo poslouchal. Nikdo by si to nedovolil, zvláště ne tady.

„Kde je teď?“ zeptal se. Doneslo se k němu, že jakýsi agent – americký žoldák se psem – dostal za úkol pomoci doktoru Bukolovovi opustit ruskou půdu.

To se nesmí stát.

„Míří na západ,“ odpověděl volající rusky se švédským přízvukem. „Transibiřským expresem. Víme, že má jízdenku do Permu, ale zatím nevíme, jestli to je jeho konečný cíl.“

„Proč si myslíte, že to tak není?“

„Tenhle člověk má zjevně nějaký výcvik. Instinkty mi napovídají, že by si nekoupil lístek přímo do cíle. Na to je moc chytrý.“

„Pod jakým jménem cestuje?“

„Pracujeme na tom,“ odpověděl volající o něco podrážděněji.

„A kde jste teď vy?“

„Jedu do Chabarovska. Snažili jsme se nastoupit do vlaku ve Vladivostoku, ale...“

„Setřásl vás, *da*?“

„Ano.“

„Shrňme si to. Muž se psem setřásl vás a váš tým. Viděl vás?“

„Ne. Tím jsme si jistí. Je prostě opatrný a má dobrý výcvik. Co dalšího jste se o něm dozvěděl?“

„Nic moc. Poptávám se a snažím se vystopovat jeho finance, ale používá kreditku s vymazanou historií. To naznačuje, že je buď důležitější, než

to na první pohled vypadá, nebo má mocné spojení. Nebo oboje. Co jste zjistili při prohledávání hotelu ve Vladivostoku?“

„Nic. Nemohli jsme se tam ani přiblížit. Jeho zaměstnavatel – ten parchant Bogdan Fedosejev – si pronajal celé patro a zavedl přísná bezpečnostní opatření. Ale jestli se nám podaří dorazit do Chabarovska dřív než vlak, nastoupíme tam. Jestli ne...“ Volající nechal ta slova viset ve vzduchu.

Ani jeden z nich nemusel vyslovovat nahlas, jaké by z toho plynuly potíže.

Koleje se tady větvily a vedly do mnoha směrů, včetně Číny a Mongolska. Sledování dané osoby do cizí země, zvláště do Číny, by představovalo výrazně náročnější výzvu.

V reproduktoru to zapraskalo a volající přišel s novým nápadem. „Jestli používá vymazanou kreditku, měli bychom předpokládat, že má několik pasů a cestovních dokumentů. Možná by pomohlo rozeslat jeho fotku vašim kolegům z pohraničních jednotek.“

Statný muž si sám pro sebe přikývl.

„Jak jste říkal,“ pokračoval volající, „muž s velkým psem se těžko přehlédne.“

„Uvidím, co svedu. Raději bych udržel rozsah operace v rozumné míře. Proto jsem taky najal vás. Bohužel začínám pochybovat o správnosti svého rozhodnutí. Chci výsledky, jinak provedu změny. Rozumíte, co tím myslím?“

Rozhostilo se dlouhé ticho, teprve pak volající odpověděl.

„Nebojte se. Vždycky odvedu požadovanou práci. Seženu informace, jaké potřebujete, a ten člověk nedorazí do Permu živý.“

5. KAPITOLA

7. března 18.08

Transsibiřský expres

Hlas z reproduktorů oznámil nejprve rusky a poté anglicky:

„Příští stanice Chabarovsk.“

Diodový nápis na stěně Tuckerova kupé opakoval vícejazyčné oznámení spolu s údajem: ODJEZD ZA 18 MINUT.

Tucker posbíral svoje věci a natáhl si kabát. Pak pohladil Kaina. „Neprotáhneme si nohy?“

Strávili ve vagónu většinu dne a Tucker se těšil na čerstvý vzduch. Nasadil si ještě kožešinou čepici, připjal Kaina na vodítko a otevřel dveře kupé.

Vydal se chodbou za řadou ostatních cestujících, kteří pomalu mířili ke schodům ven. Několik lidí při pohledu na Tuckerova nezvyklého společníka povytáhlo obočí. Jedna kyprá bábuška mu dokonce věnovala pohled, který Tucker mohl popsat jen jako zlý.

Nechtěl budit víc pozornosti, než bylo nutné, a proto se vyhnul budově nádraží – bíle omítnuté stavbě se zelenými taškami připomínající stylem Kreml – a vykročil s Kainem přes koleje k blízkým křoviskům. Nádraží bylo obeháno plotem, který Tuckerovi dosahoval k hrudi a v němž chyběla většina latěk.

Zatímco Kain očichával a označoval svoje nové teritorium, Tucker si protahoval záda a nohy. Ve vlaku dohnal spánkový deficit a teď byl celý ztuhlý.

Po několika minutách přilákalo jeho pozornost zaskřípění pneumatik u nádražní budovy. Následovalo divoké troubení klaksonů. Když z nádraží odjel vlak směrem na východ, Tucker si všiml řady aut stojících na železničním přejezdu. Jakmile kolem prorachotil poslední vagón

a závory se zvedly, do čela čekajících vozů se zařadil černý sedan a smykem zatočil na nádražní parkoviště.

Tucker se podíval na hodinky. Do odjezdu zbývaly čtyři minuty.

Ať už v tom sedanu byl kdokoliv, dorazil na poslední chvíli.

Dopřál Kainovi ještě jednu minutu vycházky a vrátil se přes koleje k vaónu. V kupé si osvěžený Kain hned vyskočil na svoje sedadlo a vyplázl jazyk.

Tucker se otočil k nenadálému rozruchu na nástupišti. Podél vlaku sebevědomě rázovala trojice mužů v dlouhých černých kožených kabátech a občas zastavovala průvodčí, aby jim ukázala jakousi fotografii. Žádný z mužů se neprokazoval žádnou legitimací.

Tuckerovi se v hlavě rozezněly poplašné zvonečky. Ve vlaku ale jely stovky lidí a všichni průvodčí zatím nad fotografií jen krčili rameny nebo vrtěli hlavami.

Jeden z mužů podrážděně vytáhl mobil a něco do něj řekl. O třicet vteřin později se k němu připojili jeho kolegové a po krátkém rozhovoru všichni tři odspěchali do nádražní budovy a zmizeli Tuckerovi z očí.

Díval se a čekal, ale nikdo se už neobjevil.

Ulehčeně vydechl, když se objevil nápis VŠICHNI NASTOUPIT, vlak zahoukal a pomalu vyjel ze stanice.

Teprve potom se Tucker opřel pohodlněji.

Ale nepřestávaly v něm hldat pochyby.

19.38

O hodinu později Tucker seděl v jídelním voze – vzdouvala se v něm nervózní energie a nedokázal zůstat v kupé. Stoly byly překryty ubrusy, okna rámovaly hedvábné záclonky a na stolech byl prostřen porcelán a broušené sklo.

Tucker se nicméně soustředil na to, co lahodilo jeho oku nejvíc.

Nikdy nebyl typ, který zírání na opačné pohlaví, ale žena sedící o kousek dál v protější řadě stolů jeho sebeovládání podrobovala tvrdé zkoušce.

Byla vysoká a štíhlá, s postavou zvýrazněnou přiléhavou sukní a bílým kašmírovým rolákem. Dlouhé, rovné plavé vlasy doplňovaly vysoké lícni

kosti a ledově modré oči. Rýpala se ve svém salátu a občas se napila ze sklenice vína, ale většinu času buď četla ohmataný výtisk *Anny Kareninové*, nebo vyhlížela z okna na soumrak rozprostírající se po sibiřské krajině. V jednom okamžiku vzhlédla, zachytila Tuckerův pohled a usmála se – upřímně, příjemně, ale taky rezervovaně.

Řeč jejího těla byla snadno srozumitelná.

Děkuji, ale raději budu sama.

O pár minut později dala žena znamení číšníkovi, že zaplatí, podepsala účet a prošla kolem Tuckerova stolu k vagónům s kupé.

Tucker se ještě zdržel nad kávou, podivně zklamaný – víc, než by měl být –, a nakonec taky zamířil z jídelního vozu.

V sousedním vagónu našel plavovlásku, jak klečí v chodbě nad rozsypaným obsahem kabelky. Věci se s každým drncnutím vlaku odkutálely o něco dál.

Tucker k ní přistoupil a klekl si vedle ní. „Pomůžu vám.“

Zamračila se, zastrčila si pramen plavých vlasů za ucho a plaše se usmála. „Děkuji. V poslední době mi nic nevychází.“

Mluvila s kultivovaným britským přízvukem.

Tucker jí pomohl posbírat rozsypané předměty a vstal. Kývl na její výtisk *Anny Kareninové*. „Jen tak mimochodem, udělal to komorník.“

Zamrkala – na chvíli ji zmátl.

Tucker dodal: „V knihovně, olověnou trubkou.“

Usmála se. „Páni. V tom případě nemá smysl, abych to dočítala, vidíte?“

„Omlouvám se, jestli jsem vám zkazil pointu.“

„Vy jste tu knihu četl?“

„Na střední škole,“ odpověděl.

„A váš názor?“

„Rozhodně to není četba na pláž. Líbila se mi, ale ne natolik, abych se tím brodil podruhé.“

„Já ji čtu potřetí. Asi si koleduji o trest.“ Natáhla k Tuckerovi ruku. „Ještě jednou děkuji...“

Měla jemné prsty, ale pevný stisk. „Tucker,“ představil se.

„Já jsem Felice. Děkuji za pomoc. Přeji vám příjemnou noc.“

Noc přinejménším příjemně začínala.

Otočila se a vykročila chodbou pryč, ale tři metry od něj se zastavila, a aniž se otočila, řekla: „Nepřipadá mi to fér, víte?“

Tucker neodpověděl – počkal, až jí uvidí do obličeje, a pak se teprve zeptal: „Co vám nepřipadá fér?“

„To, že jste mi prozradil konec skvělého ruského románu.“

„Chápu. Omluva vám patrně nepřipadá dostatečná?“

„Ani zdaleka.“

„Co takhle snídaně?“

Felice našpulila rty a na chvíli se zamyslela. „Je na vás v sedm hodin příliš brzy?“

Tucker se usmál. „Uvidíme se ráno.“

Felice mu lehce zamávala a obrátila se k odchodu. Tucker za ní hleděl, dokud mu nezmizela z očí, a pásl se pohledem na každém jejím kroku.

Když osaměl, otevřel dveře svého kupé. Kain seděl na zemi a díval se na něj. Určitě slyšel z chodby Tuckerův hlas. Naklonil hlavu, jako kdyby se ptal: *Co se děje?*

Tucker se usmál a podrbal Kaina mezi ušima. „Promiň, kamaráde, ale neměla žádnou přítelkyni.“

6. KAPITOLA

8. března, 6.55

Transsibiřský expres

Následující ráno Tucker dorazil do jídelního vozu s pětiminutovým předstihem, ale Felice už seděla u stolu v zadní části vagónu. Na chvíli měli celou místnost sami pro sebe. V tuto roční dobu slunce vycházelo později – zatím z něj bylo vidět jen růžový příslib na východním obzoru.

Tucker si přisedl k jejímu stolu. „Vidím, že jste ranní ptáče.“

„Obávám se, že už od dětství. Rodiče to přivádělo k šílenství. Mimo chodem, objednala jsem kafe pro dva, jestli vám to nevádí. Jsem mnohem příjemnější ranní ptáče, když mám v sobě trochu kofeinu.“

„To jsme dva.“

Číšník jim donesl dva kouřící hrnky a zapsal si jejich objednávku. Felice si zvolila nejbližší zdejší nápodobu standardní velké anglické snídaně. Tucker souhlasně přikývl – oceňoval ženy s pořádnou chutí k jídlu. Sám si dal omeletu s opečeným černým chlebem.

„Ten velký pes patří vám, vidíte?“ zeptala se Felice. „Vypadá inteligentněji než většina lidí v tomhle vlaku.“

„Neformuloval bych to tak, že mi patří, ale ano.“ Odvyprávěl jí pohádku o asistenčním psu a epilepsii. „Nevím, co bych si bez něj počal.“

Aspoň tohle byla pravda.

„Kam máte vy dva namířeno?“ vyptávala se.

„Jízdenku jsem si koupil do Permu, ale můžu se přizpůsobit. Je toho tady tolik k objevování. Možná vystoupíme dřív, jestli budeme mít náladu na prohlížení zdejších krás. Co vy?“

Prohnaně se na něj usmála. „To je nabídka?“

Pokřčil rameny – vyhýbavě, ale zároveň s náznakem pozvání. Její úsměv se rozšířil.

Změnila téma. „Pokud jde o mě, jedu do Moskvy, abych se sešla s pár kamarády z univerzity.“

„Studovala jste v Moskvě?“

„Bože, ne. Absolvovala jsem Cambridge. Umění a humanitní vědy. *Hinc lucem et pocula sacra* a tak dále. *Odtud světlo a posvátné větry*. Latinský citát. Velice intelektuálské. Dvě moje kamarádky se vloni přestěhovaly do Moskvy. Máme tam sraz.“

„Nastoupila jste v Chabarovsku?“

„Ano. A na parkovišti mě málem přejelo velké černé auto.“

„Vzpomínám si, že jsem slyšel troubení a viděl jsem nějaký rozruch. To byli oni?“

Přikývla. „Tři chlapi, oblečení jako staří dobří rabiáti z KGB. Vypadali dost nakrknutě. Byli krajně hrubí, pochodovali po nástupišti, jako kdyby jim patřilo, a oháněli se odznaky.“

Tucker měl co dělat, aby se nezamračil. „To vypadá na policii. Třeba někoho hledali.“

Lhostejně usrkla kávy. „Těžko říct.“

„Nehledali vás, že ne? Nesnídám s mezinárodní zlodějkou umění?“

Zasmála se, zaklonila hlavu a natočila ji lehce ke straně. „Proklatě, mé tajemství je prozrazeno. Okamžitě zastavte vlak.“

Tucker se usmál. „Podle mého průvodce je chabarovská Fedotova galerie trháč pro všechny znalce umění. Zejména pro absolventy oboru umění a humanitních věd z Cambridge. Skoro lituju, že jsem nevystoupil z vlaku, abych se do ní zašel podívat. Navštívila jste ji?“

Felice s rozzářenýma očima přikývla. „Je naprosto úžasná. Kéž bych měla víc času. Musíte se tam někdy vrátit. A co vy, pane Wayne, jaké je vaše tajemství? Co děláte, když se nepotloukáte po Sibíři?“

„Jsem mezinárodní zloděj obrazů,“ odpověděl Tucker.

„To jsem si myslela.“

Poklepal si na kapsu u bundy. „Promiňte,“ omluvil se a vytáhl telefon. Podíval se na displej. „Eseseska od bratra.“

Otevřel fotografický program a nenápadně pořídil snímek Felicina obličej. Ještě pár vteřin se díval na displej a předstíral, že vytukává odpověď, pak vrátil telefon do kapsy.

„Pardon,“ řekl. „Bratr se za měsíc žení a hodil mi na hrb rozlučkový večírek. Jeho nastávající se obává, že ten mejdan bude moc pikantní.“

Felice povytáhla obočí. „A bude?“

„Rozhodně.“

„Muži,“ zavrtěla hlavou, natáhla se přes stůl a stiskla mu předloktí.

8.35

Po snídani se zdrželi ještě půl hodiny u kávy a nakonec se rozešli s příslibem dalšího společného jídla, než Tucker vystoupí v Permu.

Tucker se vrátil do kupé, vytáhl satelitní telefon a stiskl rychlou předvolbu čísla od Paintera Crowea. Okamžitě se ozval ženský hlas.

„Tucker Wayne, předpokládám,“ pronesla žena.

„A vy jste Ruth Harperová.“

„Správně.“ Harperová mluvila poměrně úsečně a s precizní výslovností, ale celek nevyzníval stroze. Tucker v jejích slovech slyšel i nepatrný jižanský přízvuk.

„Co pro mě máte?“ zeptala se Harperová.

„Žádné ráda vás poznávám nebo jak se máte?“

„Ráda vás poznávám. Jak se máte? Tak co? Bylo to pro vás dost přátelské a roztomilé?“

„Ani zdaleka,“ odpověděl Tucker.

Přecházel po kupé a představoval si, jak ta žena asi vypadá. Její hlas zněl mladě, ale mluvila s britkostí, která vypovídala o jisté neoblomnosti. *Možná něco přes pětatřicet.* Věděl ale, že agenti Sigmy absolvovali službu v armádě a Harperová patrně nepředstavovala výjimku, takže část té britkosti se možná dala připsat drsným lekcím v mládí a časně nabyté dospělosti na bojišti. Vážný tón v něm vyvolával představu tmavovlásky s brýlemi – bitvami unavené knihovnice.

V duchu se nad tím obrazem usmál.

„Jaké je tedy vaše hodnocení situace?“ zeptala se.

„Myslím, že se na mě někdo pověsil.“

„Proč si to myslíte, kapitáne Wayne?“ Vážný tón se ještě prohloubil a v hlase jí zazněla stopa pochyb.

„Říkejte mi Tuckere,“ vybídl ji a pověděl jí o mužích v kožených kabátech na chabarovském nástupišti a o tom, jak Felice tvrdila, že mávali odznaky.

„A oni nemávali?“

„Ne. Jenom všem ukazovali nějakou fotku. Jsem si tím jistý. Felice taky říkala, že v Chabarovsku navštívila Fedotovovu galerii, jenže ta je už měsíc zavřená kvůli rekonstrukci.“

„Jak to víte?“

„V tomhle vlaku se nedá dělat nic moc jiného než spát a číst si cestovní brožurky.“

„Ještě něco je na ní podle vás podezřelé?“

„Je hezká a připadám jí neodolatelný.“

„To je rozhodně divné. Víte jistě, že má všech pět pohromadě?“

Usmál se nad jejím věcným tónem. „Vtipné.“

Usoudil, že Ruth Harperová se mu možná – *možná!* – bude zamlouvat.

„Odkud je váš přízvuk?“ zeptal se. „Z Tennessee?“

Nenechala se zatáhnout do osobního rozhovoru, ale z podráždění v dalších slovech odhadoval, že se s tím Tennessee spletl.

„Povězte mi o té Felice víc,“ vybídla ho.

Tucker jí nadiktoval informace, které se dozvěděl: jméno, studium na univerzitě v Cambridge, kamarádky v Moskvě. „A pořídil jsem její fotku. Předpokládám, že máte přístup k programům na rozpoznávání obličejů.“

„Samozřejmě.“

„Posílám vám ji.“

„Dobře, vydržte. Za chvíli se s vámi spojím.“

Netrvalo to dlouho. Harperová mu zavolala za čtyřicet minut.

„Máte dobrý instinkt,“ spustila bez úvodu. „Nepověsil se na vás jen tak někdo. Je agentkou na volné noze.“

„Já věděl, že na mě je moc hezká,“ zahučel Tucker. „Tak povídejte.“

„Její skutečné jméno zní Felice Nilssonová, ale cestuje pod jménem Felice Johanssonová. Švédská občanka. Je jí třicet tři let a narodila se ve Stockholmu do bohaté rodiny. Neabsolvovala Cambridge, ale univerzitu v Göteborgu, s magisterským titulem v múzických uměních a hudbě. A pak to začíná být zajímavé. Šest měsíců po promoci nastou-

pila u švédských ozbrojených sil a nakonec se dostala do *Särskilda Inhämtningsgruppen*.“

„SIG?“

Jako bývalý člen amerických Speciálních sil musel Tucker znát konkurenci – spojeneckou i nepřátelskou. SIG byla švédská Speciální průzkumná skupina. Její agenti procházeli výcvikem na sběr zpravodajských informací, průzkum a tajné sledování. Jednalo se o vynikající, ostřílené vojáky.

„Byla jednou z prvních žen, které k sobě vzali,“ dodala Harperová.

„Jaká byla její specializace?“

„Odstřelovačka.“

Skvělé.

„Naléhavě vás žádám, abyste k ní přistupoval s extrémní obezřetností.“

„Vážně? To by mě nikdy nenapadlo.“

Harperová vydala zvuk, který se dal vykládat jako tiché uchechtnutí, ale zmlkl tak rychle, že si Tucker nemohl být jistý.

„Rozumím,“ řekla. „Ale nepodceňujte ji. Po šesti letech Nilssonová od SIG odešla. O osm měsíců později se začala objevovat v hlášeních zpravodajských služeb, nejdřív jako druhořadá nájemná spolupracovnice, většinou u zavedených skupin. Předloni se osamostatnila a vytvořila vlastní tým – ze samých bývalých příslušníků švédských Speciálních sil. Podle posledního odhadu má tým šesti až osmi lidí včetně jí samotné.“

„Znuděná bohatá holka se spustila,“ poznamenal Tucker.

„Tak to možná začalo, ale pak tomu opravdu přišla na chuť. Má slušnou pověst. Zbývá otázka, kdo si ji najal a proč.“

„Jste v lepší pozici, abyste na ni odpověděla, než já. Ale musí to nějak souviset s vaší operací – že by šlo konkrétně o mě, není pravděpodobné.“

„Souhlasím.“

„A jestli to je pravda a oni už se na mě pověsili, nemusím vám vysvětlovat, co to znamená.“

„Čelíme úniku informací,“ odpověděla Harperová. „Ti, kteří jdou po doktoru Bukolovovi, se museli dozvědět o vaší účasti.“

„Ale kdo jim to mohl říct? Pro tuhle chvíli předpokládejme, že to nebyl nikdo z velitelství Sigmy. Takže kdo v Rusku zná můj program? Kdo věděl, že pojedou tímhle vlakem?“

„Jediná osoba, která o tom věděla, je člověk, se kterým se máte sejít v Permu.“

„Kdo je to?“

Harperová hned neodpověděla a Tucker věděl proč. Jestli padne do rukou Felice Nilssonové, čím méně bude vědět, tím méně prozradí.

„Zapomeňte, že jsem se ptal,“ řekl. „Takže jim to prozradil buď můj kontakt, nebo někdo, komu to řekl.“

„Pravděpodobně,“ přisvědčila. „V každém případě jdou po Abramovi Bukolovovi. Ale skutečnost, že slečna Nilssonová je ve vlaku a ne v Permu, kde by sledovala váš kontakt, nám leccos naznačuje.“

„Naznačuje nám to, že ať už jí platí kdokoliv, chce to z nějakého důvodu protáhnout. Nejde jenom o samotného Bukolova, ale možná o něco, co Bukolov má... nebo co ví.“

„Opět souhlasím. A věřte mi následující: nevím, o co by se mohlo jednat. Když se s námi spojil, skoro nic nám neřekl. Pověděl nám jen tolik, aby si byl jistý, že ho dostaneme ven.“ Na chvíli zavládlo zádumčivé ticho a pak se Harperová zeptala: „Jaký máte plán? Jak chcete postupovat?“

„Ještě nevím. Za předpokladu, že ti chlapi v kožených kabátech, které jsem viděl v Chabarovsku, patřili k ní, vím, proč měli tak naspěch. Příští stanicí je Čita, největší dopravní křižovatka, odkud se vlaky rozjíždějí do všech směrů. Museli se na mě pověsit v Chabarovsku, jinak by hrozilo, že mě ztratí.“

„Myslíte, že její muži taky nastoupili do vlaku?“

„Podle mě ne, ale trochu se porozhlédnu. Možná měli za úkol rozptýlit mou pozornost – uspořádat představení, aby Felice nepozorovaně proklouzla do vlaku.“

„V každém případě se můžete vsadit, že je s nimi v kontaktu. Říkal jste, že před Čitou nejsou žádné další zastávky?“

„Bohužel ne.“ Tucker se podíval na hodinky. „Dorazíme tam za dva a půl dne. Podívám se na mapu trasy. Jestli vlak zpomalí pod padesát kilometrů za hodinu a bude tu slušný terén, mohli bychom vyskočit. To je nejjistější způsob, jak Felice setřást.“

„Vjíždíte do hor, Tuckere. Dávejte pozor, ať se nezřítíte ze srázu.“

„Rád slyším, že si o mě děláte starost.“

„O vás ani ne, spíš o psa.“

Tucker se usmál – ta žena se mu zamlouvala. Představa vyčerpané knihovnice dostávala jemnější detaily včetně pobaveného lesku v očích.

„Pokud jde o Felice Nilssonovou,“ pokračovala, „nezabíjejte ji, pokud nebudete muset.“

„Nic neslibuju, Harperová, ale budu vás informovat.“

Bez dalšího ukončil spojení a podíval se na Kaina, který vzpřímeně seděl na sedadle u okna. „Jak by se ti líbila pěší túra po neobydlené krajině, kamaráde?“

Kain zvedl hlavu a zavrtěl ocasem.

Takže je to jednohlasné.

Zatímco vlak ujížděl dál k Čitě, Tucker strávil zbytek dne procházením po soupravě. Dvakrát potkal Felice a krátce si popovídali. V obou případech nenápadně vyzvídala, jaké jsou jeho další plány.

Pojede přímo do Permu?

Co bude dělat, až tam dorazí?

Jaký hotel má zamluvený?

Odbýval její otázky lhaním a mlčením. Po zbytek odpoledne hledal vhodné místo, kde by vyskočil z vlaku.

Na rozdíl od hollywoodských filmů člověk nemohl jednoduše otevřít okno nebo vyklouznout mezi vagóny. Za jízdy byly všechny výstupy z vlaku zamčeny, buď přímo, nebo bezpečnostními dveřmi. Tuckerovi tedy zbývaly dvě možnosti. Zůstat ve vlaku a pokusit se setrást Felice v Čitě, kde už patrně čekají její společníci – nebo najít způsob, jak proniknout přes zamčené dveře a vyskočit z vlaku naslepo pod rouškou noci.

Ani jedna možnost nestála za moc.

Nakonec mu ale rozhodnutí vzhledem k jeho vojenskému výcviku nedalo tolik práce. Stačilo si vzpomenout na jednoduchou poučku, kterou mu vštěpovali během služby u armádních rangerů.

Jednej, nečekej na akci protivníka.

7. KAPITOLA

8. března 23.03

Transsibiřský expres

S příchodem noci Tucker dokončil svoje přípravy. Posledních pár hodin za slunečního světla si procházel plán, duševně i fyzicky – nacvičoval si jednotlivé kroky, upřesňoval načasování a sledoval rutinní obchůzky zaměstnanců.

Poté, co splnil poslední úkol – takovou menší vloupačku –, zavolal Ruth Harperové.

„Dostala jste fotky Felicinych papírů, které jsem vám poslal?“

Před nějakou dobou se vplížil do jejího kupé, zatímco byla pryč, a opatrně jí prohledal zavazadla. Objevil čtyři pasy, kreditky a švédský řídicí průkaz. Všechno vyfotografoval mobilem, uvedl kupé do původního stavu a poslal svůj úlovek na velitelství Sigmy. Chtěl o své protivnici vědět co nejvíc.

„Ano, dostali jsme je a právě je projíždíme databázemi.“

„Doufejme, že až budete hotoví, už nebude záležet na tom, co najdete.“ Jelikož v tu dobu už nehodlal být ve vlaku. „Za čtyřicet minut bude muset vlak zpomalit kvůli ostré zatáčce u řeky blízko Bjankina.“

„Kde přesně to je v obrovské rozloze Sibíře?“

„Necelých pět set kilometrů východně od Čity. Poblíž je řada menších vesnic a hodně lesů. To znamená, že se tu snadno ztratíme.“

„Předpokládám, že to nemyslíte doslova. Nevýhodou takové odlehlosti je, že se budete těžko dopravovat do Permu, zvlášť pokud přitom chcete postupovat nenápadně.“

„Myslím, že mám určitý nápad.“

„Víte, co se říká – žádný plán nepřezíje první kontakt s nepřítelem.“

Tucker si představil Felicin obličej. „My už jsme se s nepřítelem setkali, takže nastal čas jednat.“

„Rozhodnutí je na vás. Jste přímo na místě. Hodně štěstí s...“

Od dveří jeho kupé se ozvalo tiché zatukání.

„Mám společnost,“ řekl Tucker. „Zavolám, až to půjde. Zatím neříkejte nic našemu příteli v Permu, ano?“

Nechtěl, aby se jeho nové plány, jakkoliv improvizované, donesly ke špatným uším.

„Rozumím,“ odpověděla Harperová.

Tucker ukončil hovor, přešel ke dveřím a otevřel je.

O dveřní rám se opírala Felice. „Doufám, že jsem vás nevytáhla z postele?“

Výraz v její tváři odpovídal zdrženlivé výzvě. Ne příliš okaté, ale přesně odměřené.

Má to dobře nacvičené, pomyslel si Tucker.

„Zrovna jsem četl Kainovi pohádku na dobrou noc.“

„Říkala jsem si, jestli se ke mně nepřipojíte na takové malé pozdně večerní obcerstvení.“

Tucker se podíval na hodinky. „Jídelní vůz je zavřený.“

Felice se usmála. „V kupé mám tajnou skrýš. Můžeme si popovídat o literárních kvalitách *Anny Kareninové*.“

Když Tucker hned neodpověděl, Felice nepatrně zvedla koutky úst a v očích jí mírně zajiskřilo.

Byla velice dobrá – snažila se mít kořist stále nablízku.

„Dobře,“ přikývl Tucker. „Dejte mi deset minut. Kde je vaše kupé?“

„V dalším vagónu, druhé vlevo.“

Tucker zavřel dveře a obrátil se ke Kainovi. „Změna plánu, kamaráde. Vyrazíme hned.“

Kain seskočil ze sedadla, Tucker vytáhl ovčákovu taktickou vestu a navlékl mu ji. Potom otevřel skříň, vzal z ní sbalený batoh a do horní kapsy nacpal teplou zimní výbavu: bundu, rukavice a čepici.

Pomalu otevřel posuvné dveře a vyhlédl do chodby. Napravo, ve směru Felicina kupé, nikoho neviděl. Nalevo stál u okna starší pár a vyhlížel do noci.

S Kainem v patách vykročil z kupé, zavřel za sebou dveře a se zdvoři-